

VIJF

Ursula Poznanski

Vijf

Vertaald door
Bonella van Beusekom

2013

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Deze vertaling is tot stand gekomen met steun van
het Oostenrijkse Bundesministerium für Unterricht,
Kunst und Kultur

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2012 Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg
Slaughterhouse Books is a trademark of Karin Slaughter.

Used by permission

Copyright Nederlandse vertaling © 2013 Bonella van Beusekom

Oorspronkelijke titel *Fünf*

Oorspronkelijke uitgever Wunderlich Verlag, Reinbek

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagbeelden Reilika Landen/Arcangel Images/

Hollandse Hoogte en Fotolia

Foto auteur Martin Vukovits

Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge, Amsterdam

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 7387 9

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

www.slaughter-house.nl

Proloog

De plek waar zijn linkeroor had gezeten, klopte op het ritme van zijn hartslag. Snel, panisch. Hij ademde kort en steunend. Een paar passen van hem verwijderd boog Nora zich over de tafel waarop het pistool en het mes lagen. Haar gezicht had een verwrongen uitdrukking, maar ze hilde niet meer.

‘Alsjeblieft,’ fluisterde hij hees. ‘Ik wil het niet. Alsjeblieft.’

Nu begon ze toch te snikken, kort en droog. ‘Hou je mond.’

‘Waarom maak je me niet los? We hebben een kans, maak me alsjeblieft los, oké? Oké?’

Ze reageerde niet. Haar rechterhand zweefde trillend boven de wapens, die mat glansden in het licht van het kale peertje.

Zijn lichaam verkrampde van angst. Hij kromde zich op de stoel voor zover zijn boeien het toelieten. Ze sneden brandend in zijn vlees, onbuigzaam als staalbanden.

Ik kan er toch niets aan doen, ik kan er toch niets aan doen, ik kan er toch...

Hij kneep zijn ogen dicht en sperde ze weer open. Hij moest zien wat er gebeurde. Nora's hand lag nu op het mes.

‘Nee!’ schreeuwde hij, dacht hij te schreeuwen. ‘Help, waarom helpt niemand me?’ Maar uitgerekend nu liet zijn stem hem in de steek. Hij was weg en straks zou alles weg zijn, voor eeuwig: zijn adem, zijn hartslag, elke gedachte, alles.

Tranen die hij niet kon afvegen versluiserden zijn zicht op Nora, die nog steeds voor de tafel stond. Ze liet een langgerekt, klaaglijk geluid horen, zachter dan een schreeuw, maar harder dan gesteun. Hij knipperde met zijn ogen.

Ze had het pistool gepakt, haar rechterhand beefde als die van een oude vrouw. ‘Het spijt me,’ zei ze.

Hij wierp zich vertwijfeld naar voren en naar achteren, waardoor de stoel bijna omkieperde. Voelde koud metaal tegen zijn slaap. Hield zich vervolgens rustig.

‘Doe je ogen dicht,’ zei ze.

Haar hand op zijn hoofd, zacht. Hij voelde haar angst, die even groot was als die van hemzelf. Maar zij zou blijven ademen, blijven spreken, leven.

‘Nee,’ fluisterde hij toonloos en hij keek op naar Nora, die nu vlak voor hem stond. Hij wou dat hij haar naam nooit had gehoord.

N47° 35.285 EO° 13 17.278

De ochtendmist omhulde haar als een vochtige lijkwade. De dode vrouw lag op haar buik. Het gras onder haar was nat van de dauw en het bloed. Daar zouden de koeien nu niet meer grazen. Ze hadden de keus, het weiland was groot en ze vertrouwden het ding niet dat daar in de schaduw van de rotswand lag. De bruine was er vlak na zonsopgang naartoe gesjokt, had haar zware kop gebogen en haar ruwe tong om de vlaskleurige haarlierten geslagen. Toen had ze geconstateerd dat haar vondst onetbaar was en was ze teruggekeerd naar de anderen.

Ze hielden afstand. De koeien die lagen, herkauwden en naar het water staarden, deden dat toch al.

Maar ook de koeien die gras aten bleven bij de rotswand uit de buurt. De geur van dood dier verontrustte ze. Ze graasden liever op de plekken waar de eerste zonnestrallen door de mist heen drongen en lichte vlekken op het weiland tekenden.

De bruine liep naar de drinkplaats om te gaan drinken. Bij elke stap sloeg de klepel van haar bel blikkerig tegen het metaal. Haar soortgenoten bewogen niet eens met hun oren. Ze keken stoïcijns naar de rivier, met voortdurend malende onderkaken en zwiepende staarten, die de eerste vliegen van de dag verjoegen.

Een windvlaag streek over de wei, blies het haar van de vrouw opzij en legde haar gezicht bloot. Haar korte wipneus. De moedervlek naast haar rechtermondhoek. Haar veel te bleke lippen. Alleen haar voorhoofd bleef bedekt, op de plek waar het haar met bloed aan de huid vastgekleefd zat.

Langzaam viel de ochtendmist uiteen in losse sluiers, die ten slotte wegwaaiden waardoor je vrij zicht kreeg op het weiland, de dieren en het ongevraagde geschenk dat er voor ze was achtergelaten. Het doffe geloei van de bruine verwelkomde de dag.

Beatrice liep altijd twee treden tegelijk de trap op. Ze schoot door de gang, snel langs de tweede deur aan de linkerkant. Nog zeven passen. Zes. Daar was haar kamer en er was niemand, behalve Florin. Godzijdank.

‘Is hij al geweest?’ Ze smiet haar rugzak op de draaistoel en haar aktetas op tafel.

‘Jij ook goeiemorgen!’

Nou, prachtig, de rust in persoon. Ze gooide haar jasje op de staande kapstok, maar het landde ernaast en ze vloekte.

‘Ga eerst maar eens zitten en adem diep in en uit.’ Florin stond op, pakte het jasje van de vloer en hing het zorgvuldig aan een haakje.

‘Dank je.’ Ze deed de computer aan en verdeelde de inhoud van haar aktetas jachtig over het bureau. ‘Ik zou keurig op tijd zijn geweest als de juf van Jakob me niet had opgehouden.’

Florin stond met zijn rug naar haar toe en bediende het espressoapparaat. Ze zag hem knikken. ‘Wat was er nu weer?’

‘Jakob heeft een woedeaanval gehad. En de klassenmascotte moest eraan geloven.’

‘O. Een levende?’

‘Nee. Een pluchen uiltje dat Elvira heet. Een enorm drama, je gelooft het niet. Zeker tien kinderen helemaal in tranen. Ik heb de leerkracht aangeboden slachtofferhulp langs te sturen, maar ze kon er niet om lachen. In elk geval moet ik voor vervanging van Elvira zorgen. Vóór vrijdag.’

‘Dat is een hele uitdaging.’

Hij schuimde melk op, drukte op de knop voor de dubbele espresso en maakte het helemaal af met een snufje cacao. Zijn

kalmte werkte aanstekelijk op Beatrice. Ze merkte dat ze glimlachte toen Florin het dampende kopje voor haar neerzette.

Hij ging tegenover haar op zijn plek zitten en nam haar met een nadenkende blik op. 'Je ziet eruit alsof je niet veel slaap hebt gehad.'

Dat kun je wel zeggen. 'Het gaat prima,' mompelde ze en ze wijdde zich aan haar koffie, in de hoop dat Florin genoeg zou nemen met dit kleine beetje informatie.

'Geen nachtelijke telefoontjes?'

Dat wel. Eentje om halftwaalf, eentje om drie uur 's ochtends. Het tweede had Mina wakker gemaakt en het had een uur geduurd voor ze weer in slaap was gevallen.

Beatrice haalde haar schouders op. 'Hij stopt vast wel een keer.'

'Je moet eindelijk een ander nummer nemen, Bea. Ontneem hem de kans je constant lastig te vallen. Jeetje, je bent bij de politie! Je kunt stappen tegen hem ondernemen.'

De koffie was voortreffelijk. In de twee jaar dat ze nu samenwerkten, had Florin stap voor stap de ideale verhouding van bonen, melk en suiker weten te benaderen. Beatrice leunde achterover en deed een paar seconden haar ogen dicht. Ze verlangde naar een ontspannen moment, al was het er maar één.

'Als ik een ander nummer neem, staat hij in een mum van tijd voor de deur. En hij is de vader, hij heeft recht op contact met zijn kinderen.'

Ze hoorde Florin zuchten. 'Trouwens,' zei hij, 'Hoffmann is natuurlijk al geweest.'

Shit. 'Echt? Waarom zit mijn beeldscherm dan niet vol gelletjes?'

'Ik heb hem gekalmeerd en beweerd dat je had opgebeld en dat je een afspraak buiten de deur had. Hij zei niets, trok alleen een zuur gezicht. Vandaag hebben we geen last van hem, hij zit de hele dag in vergadering.'

Dat was fantastisch. Beatrice zette het kopje neer, probeerde

haar stijf geworden schouderpijnen los te maken en begon de stukken op haar bureau te ordenen. Nu kwam ze er eindelijk aan toe om het verslag over de steekpartij te lezen, waarover Hoffmann haar voortdurend aan haar hoofd zeurde. Ze wierp een blik op Florin, die geconcentreerd naar zijn computerbeeldscherm staarde en een tamelijk onthutste indruk maakte. Een lok van zijn donkere haar viel bijna in zijn ogen. *Klikklikklik*. De aandacht van Beatrice richtte zich op zijn hand, die ontspannen op de muis lag. Mooie mannenhanden. Daar had ze altijd al een zwak voor gehad.

‘Een lastig probleem?’ vroeg ze.

‘Onoplosbaar.’

‘Kan ik je helpen?’

Tussen zijn wenkbrauwen ontstond een denkrimpel. ‘Ik weet het niet. Antipasti moet je niet luchtig opvatten.’

Ze lachte. ‘Helemaal duidelijk. Wanneer komt Anneke eigenlijk op bezoek?’

‘Ze komt over drie dagen. Ik denk dat ik vitello tonnato ga maken. Of toch bruschetta? Shit, ik wou dat ik wist of ze op dit moment wel koolhydraten eet.’

Het was geen goed idee om over menusamenvellingen te praten. Beatrices maag liet zich meteen horen. Snel schatte ze in wat ze die dag al gegeten had. Ze kwam uit op twee biscuitjes en constateerde dat het haar goed recht was om honger te hebben.

‘Ik zou kiezen voor vitello tonnato,’ zei ze, ‘en om even naar beneden naar het restaurant te gaan.’

‘Nu al?’ Hij ving haar blik op en glimlachte vriendelijk. ‘Is goed. Ik print alleen nog even snel de bladzijde ui...’

Hij werd onderbroken door de telefoon. Al na de eerste seconden zag Beatrice aan Florins sombere gezicht dat het niets zou worden met haar baguette met tonijn.

‘We zijn er zo.’ Hij legde neer en keek op. ‘We hebben een lijk,

een vrouw, in de buurt van Abtenau. Het ziet ernaar uit dat ze van een rotswand is gevallen.’

‘Hè, jakkes. Klinkt als een klimongeluk.’

Florins wenkbrauwen vormden een donkere streep boven zijn ogen.

‘Niet echt. Tenzij ze met gebonden handen was gaan klimmen.’

Het lijk was een lichte vlek in het groen, geflankeerd door twee geüniformeerde mannen. Een grote man zonder hemd, maar met wel een tuinbroek aan, stond hen nieuwsgierig aan te kijken vanuit het aangrenzende weiland, waar hij een kleine kudde koeien in bedwang hield. Even hief hij zijn hand op, alsof hij Beatrice en Florin wilde wenken, maar daarna liet hij hem weer zakken.

Een bijna loodrechte rotswand, zeker twintig meter hoog, rees pal naast het weiland op, een abrupte onderbreking van het plaatjesachtige landschap.

Drasche en Ebner van de technische recherche waren kennelijk twintig minuten eerder aangekomen. Ze hadden hun beschermende kleding al aan en waren in de weer met hun instrumenten. Ze knikten kortaf ter begroeting.

Vlak naast het hek zat een man op zijn knieën een formulier in te vullen. Hij gebruikte zijn artsenkoffer als onderlegger. ‘Goedemorgen,’ zei hij zonder op te kijken. ‘U bent van de recherche?’

‘Ja, ik ben Florin Wenninger en dat is mijn collega Beatrice Kaspary. Kunt u ons al iets over de dode zeggen?’

Zuchtend deed de arts de dop op zijn balpen. ‘Niet veel. Het lijk van een vrouw, van ongeveer vijfendertig tot veertig jaar oud. Naar mijn mening heeft iemand haar afgelopen nacht van de rotswand geduwd. Vermoedelijke doodsoorzaak schedelbasisfractuur of een gescheurde aorta, haar nek is in elk geval niet

gebroken. Voor exactere informatie moet u bij de forensisch patholoog zijn.’

‘Tijdstip van overlijden?’

De arts blies zijn wangen op. ‘Tussen twee en vier uur vanochtend. Maar daar moet u me niet op vastpinnen, ik ben hier alleen om de dood te constateren.’

Drasche liep langs met zijn recherchekoffer in de hand. ‘Wie heeft het lijk aangeraakt?’

Een van de beide geüniformeerde agenten stak aarzelend zijn hand op. ‘De arts. En ik. Maar alleen om de pols te voelen. Ik heb ook naar een identiteitskaart of een portemonnee gezocht, maar ik heb niets kunnen vinden. We hebben de ligging van de vrouw niet veranderd.’

‘In orde.’

Drasche wenkte Ebner, die de camera al in de aanslag had. Terwijl de mannen van de technische recherche foto’s maakten, monsters namen en die in kleine buisjes deden, bleef de blik van Beatrice op de dode rusten. Ze probeerde alles weg te filteren: haar collega’s, de motorgeluiden van de rijksweg, het klingelen van de koebellen. Alleen de vrouw telde.

Ze lag op haar buik, haar hoofd opzij gedraaid, haar benen in een hoek naar rechts, alsof ze midden in een loopas was verstijfd. Haar handen waren op haar rug gebonden, haar polsen strak met kabelbinders tegen elkaar aan gesjord.

Gesloten ogen. De mond stond half open, alsof de dood de vrouw tijdens het spreken had verrast.

Onwillekeurig vulde Beatrices hoofd zich met beelden: de vrouw wordt door het donker gesjord. Daar is de afgrond. Ze stribbelt tegen, dringt terug, smeekt om haar leven, maar haar moordenaar houdt haar vast, duwt haar naar de rand, wacht tot ze de diepte die voor haar ligt kan voelen. Dan een klein duwtje in haar rug.

‘Alles oké?’ Florins hand raakte even haar arm aan.

‘Ja, hoor.’

‘Ik ga even met onze collega’s praten. Jij duikt er nog een tijdje helemaal in?’

‘Erin duiken’ noemde hij het altijd. Beatrice knikte.

‘Duik niet te diep.’

Ze keek hem na terwijl hij op de twee geüniformeerde agenten af stapte en een gesprek met hen aanknoopte. Ze haalde diep adem. Het rook niet naar dood, alleen naar koeienmest en wilde bloemen. Ze keek toe hoe Drasche een plastic bewijszakje over de geboeide handen heen schoof. Het liefst zou ze over het hek zijn gestapt om het lijk beter te kunnen bekijken, maar dat zagen de recherchekundigen niet graag. Vooral Drasche kon dan heel onbehouwen reageren. Zonder de dode vrouw uit het oog te verliezen, liep ze met een boogje om de afrastering van de wei heen, op zoek naar een andere gezichtshoek. Ze verplaatste haar aandacht naar de kleding van het lijk: een felrood zijden jasje op een gebloemde blouse. Een dure spijkerbroek. Geen schoenen, haar voetzolen heel vies en een beetje bebloed, alsof de vrouw blootsvoets ver had gelopen. Midden in de viezigheid op beide voeten donkere sporen. Kleine, zwarte markeringen. Of...

Beatrice hurkte neer en kneep haar ogen dicht, maar uit de verte kon ze het niet precies onderscheiden. ‘Hé, Gerd!’

Drasche onderbrak zijn werkzaamheden nog korter dan een oogwenk. ‘Wat is er?’

‘Kun jij voor mij een blik op de voeten van het slachtoffer werpen?’

‘Een ogenblikje nog.’ Hij deed zorgvuldig plakband op de doorzichtige zak voor hij de onderkant van het lijk inspecteerde.

‘Kut.’

‘Daar is iets, hè? Letters of zo, heb ik gelijk of niet?’

Drasche wenkte Ebner naar zich toe, die een aantal close-ups van de voeten maakte.

‘Zeg nou, joh!’ Ze tilde de draad van de afrastering iets omhoog en kroop eronderdoor. ‘Wat is het?’

‘Het lijkt op getallen. Op beide voeten een getalcombinatie – zou je alsjeblieft willen blijven waar je bent?’

Beatrice wist zich met moeite te beheersen. ‘Mag ik de foto’s zien?’

Drasche en Ebner wisselden een blik die het midden hield tussen geïrriteerd en berustend.

‘Laat ze haar maar zien,’ zei Drasche wrevelig. ‘Anders blijft ze doorgaan.’

Ebner zette de camera op weergave en hield het display voor Beatrices gezicht.

Getallen. Maar dat niet alleen. Het eerste teken op de linker-voet zag eruit als een N. Die was met onvaste hand geschreven, de schuine streep was in het midden onderbroken en opnieuw begonnen. Het deed haar denken aan de letters die Mina op de kleuterschool had gefabriceerd, zo scheef als het huis van Hans en Grietje. Na de N kwamen een vier, een zeven en iets wat eruitzag als een naar boven verschoven klein O’tje. Nog een vier, een zes, opnieuw een zes, een nul en een vijf. Zwarte, onregelmatige lijnen.

Ze vergrootte de weergave. ‘Is dat erop geschreven? Met watervaste stift?’

De andere voet. Weer eerst een letter, daarna een reeks getallen. Een E met een scheef streepje in het midden, gevolgd door een O of een nul, een één, een drie. Vervolgens opnieuw het kleine rondje hoog boven. En er pal achter weer vijf cijfers. Twee, een, zeven, een, acht.

‘Nee, niet erop getekend.’ Drasches stem klonk hees. ‘Erin getatoeëerd, denk ik.’

‘Wat?’ Ze keek beter. Nu hij het had gezegd, leek het ineens de enige plausibele mogelijkheid. Getatoeëerd. Op die plek. Hopelijk postmortaal.

Ze noteerde de getallencombinatie in haar notitieboekje.

N47° 46.605

E013° 21.718

Het patroon kwam haar bekend voor, maar waarvan? Het had niets met computers te maken, niets met telefoonnummers. Verdorie nog aan toe. 'Ik moet het herkennen,' mompelde ze, meer tegen zichzelf dan tegen de beide recherchekundigen.

'Trouwens,' zei Drasche door zijn mondkapje heen, 'als je belooft dat je ons daarna met rust laat, help ik je uit de brand.'

'Akkoord.'

'Toets de combinatie maar eens in in je navigatieapparaat. Het zijn coördinaten.'

Het liefst zou ze Florin het nieuws meteen hebben verteld, maar ze zag dat hij net bezig was de man met de koeien te verhoren.

'Ik wilde om halfzeven de kudde naar de stal brengen om ze te melken, toen ik haar ontdekte. Ik zag meteen dat ze dood was.'

'Waren de koeien 's nachts in de wei dan?'

'Ja, ik breng ze 's avonds na het melken naar buiten en 's ochtends gaan ze weer naar binnen. Mijn boerderij is maar vierhonderd meter hiervandaan, dat is dus geen probleem.'

De dieren hadden dus de hele nacht in de wei rondgelopen. Dan zag het er slecht uit wat betreft bruikbare voetafdrukken van de dader. Als die er al waren geweest. Ze ging naast Florin staan en stak haar hand uit naar de boer.

'Kaspary.'

'Aangenaam. Raininger.' Hij liet haar hand niet los. 'Bent u ook van de politie?'

'Ja. Hoezo?'

Een scheve glimlach. 'Omdat u veel te knap bent voor zulk naar werk. Vindt u niet?'

De laatste zin was tegen Florin gericht.

'Ik kan u verzekeren dat mevrouw Kaspary niet alleen heel

knap is, maar vooral buitengewoon intelligent. Dat is voor ons nare werk ook de doorslaggevende factor.' Zijn stem was koeltjes geworden.

Boer Raininger leek dat niet op te merken. Hij staaarde Beatrice aan en bleef dat doen, ook nadat ze haar hand met een ruk uit zijn greep had bevrijd.

'Ik zou nu graag verdergaan, als u het goed vindt.' Florin klonk als bourbon met ijs, koud-fluweelzacht-scherp. 'Is u 's avonds iets ongebruikelijks opgevallen?'

'Nee. Alles was zoals altijd.'

'Begrijp ik. En 's nachts – heeft u toen misschien iets gehoord? Stemmen, geschreeuw?'

'Nee. Zegt u eens, is de vrouw van de rotswand geduwd? Of met een hamer doodgeslagen? Ze had namelijk best veel bloed op haar hoofd.' Nu klonk hij enthousiast. Geen wonder, bij de volgende stamtafelavond zouden ze allemaal vechten om zijn verhaal, dan moest hij details weten.

'Dat weten we nog niet. Is de rotswand toegankelijk dan?'

De boer dacht even na. 'Ja, van de andere kant kun je er gemakkelijk komen, daar is zelfs een smal weggetje tot bijna helemaal bovenaan.'

Beatrice zag dat Florin *bandensporen!!!* in zijn notitieboekje schreef. In dat van haarzelf stonden tot dusver alleen de coördinaten. Ze krabbelde er trefwoordsgewijs Rainingers informatie onder.

'Komt de vrouw u bekend voor?' vroeg ze. 'Heeft u haar hier al eens eerder gezien?'

De boer schudde heftig zijn hoofd. 'Nog nooit. En ik heb een goed geheugen voor gezichten. Dat van u zal ik bijvoorbeeld zeker onthouden. En uw haarkleur als eerste! Is die echt?' Als hij zo breed grijnsde als nu, zag je linksboven een gat tussen zijn tanden.

'Als het u niets uitmaakt,' zei Beatrice nadrukkelijk zacht, 'zijn wij het die hier de vragen stellen.'

Maar meer bruikbaar kregen ze van de man niet te horen. Ze lieten hem samen met zijn koeien terugkeren naar de boerderij. Dat deed hij met tegenzin, hij bleef omkijken. Beatrice wachtte tot hij eindelijk buiten gehoorsafstand was.

‘Haar voeten,’ zei ze.

‘Wat is daarmee?’

‘Ze zijn getatoeëerd. Onder de... voetzolen.’

Hij begreep het meteen. ‘Denk je dat de moordenaar haar een laatste aandenken heeft meegegeven?’

‘Goed mogelijk. Maar eigenlijk geloof ik dat het een boodschap is.’ Ze liet hem de twee rijen getallen zien.

‘Hebben ze dat op haar voeten getatoeëerd?’

‘Ja. Noord op de linker, oost op de rechter.’

Florin liep meteen door het weiland terug naar de vindplaats, zonder er aandacht aan te schenken wat contact met koeienvlaai voor zijn maatschoenen zou betekenen. Hij bleef bij het hek staan en keek met zijn hoofd schuin naar het lijk.

Beatrice was bijna bij hem toen het mobieltje in haar jaszak begon te trillen.

‘Kaspary.’

‘Ik laat me door jou niet langer voor de gek houden.’ Elk woord was vol afschuw.

‘Achim. Niet nu.’

‘Natuurlijk niet, het komt immers nooit gelegen, nooit!’

Straks ging hij schreeuwen. ‘Of het nu om de kinderen gaat of...’

‘Met de kinderen is alles oké en ik hang nu op.’

‘Dat doe je niet, je...’

Ze verbrak het gesprek en stopte het mobieltje weer in haar zak.

Diep ademen. Je op de essentie concentreren. Klote, haar handen trilden, zo kwam er geen zinnige gedachte bij haar op. Ze vlocht haar vingers in elkaar en ging naast Florin staan.

‘Ik zou graag willen weten waar haar schoenen zijn,’ prakti-

seerde hij. ‘Als ze die tijdens de val kwijt is geraakt, zouden ze hier ergens moeten liggen. Kun je me vertellen waarom je zo zenuwachtig bent?’

Ze antwoordde niet en hij liet veelbetekenend zijn kin zakken. ‘Achim, zeker?’

Florin nam haar peinzend op en ze liet haar schouders zakken, spande haar spieren. Ze ging door op wat hij had gezegd: ‘Oké. Haar schoenen, zei je. De technische recherche zal de rotswand vast helemaal uitkammen. Als ze daar echt naar beneden is geduwd, vinden we de schoenen misschien boven.’

Hij had zijn blik geen seconde lang afgewend. ‘Ik ben een sufferd,’ luidde zijn constatering.

‘Hoezo? De kwestie van de schoenen is nog niet duidelijk, wie weet of we op de rots niet echt iets vin...’

‘Niet daarom natuurlijk. Je hebt nog steeds niets gegeten, of wel? Je valt waarschijnlijk bijna van de graat.’

‘O.’ Ze ging haar gevoelens af, voelde iets snijden – ja, wie weet honger – maar totaal geen trek. ‘Nee, ik heb niet zo’n haast om te eten. Als er lijken worden gevonden, word ik meestal misselijk.’

Als er maar niet dieper op het onderwerp werd ingegaan. Er stak een zacht briesje op dat de dunne plastic zakjes om de handen van de dode liet ritselen, alsof het erin kneep.

Over de landweg kwam een lijkwagen aan gehobbeld en er werd een grijze metalen kist uit getild. Drasche knikte en gaf daarmee het groene licht om de vrouw af te voeren. Ze werd opgebeurd. De wind blies haar haren omhoog. Voor de laatste keer. Beatrice wendde zich af.

Voor de auto op weg ging naar het forensisch laboratorium, boog Florin zich naar het raampje van de passagier toe. ‘Zeg tegen dokter Vogt dat ik als het enigszins mogelijk is de eerste resultaten vandaag nog wil hebben.’

Het mobieltje in de jaszak van Beatrice begon te trillen. Achim weer, wedden? Maar ditmaal nam ze gewoon niet op. Al-

leen om geen risico te nemen, haalde ze het mobieltje tevoorschijn, controleerde het scherm en slaakte een diepe zucht. De school belde.

‘Hij heeft de hele inhoud van zijn pakje melk in de bloempotten gegoten. Dat kan toch niet, dat begrijpt u toch wel? De planten zijn van de hele klas, als ze doodgaan moet u ze vervangen.’

‘Dat spreekt vanzelf. U moet het me gewoon laten weten als dat nodig is.’

‘Het is echt geen gemakkelijk kind.’ De lerares aan de andere kant van de lijn zuchtte. ‘Wilt u alstublieft nog een keer met hem praten? Hij moet eindelijk leren dat er regels zijn die voor iedereen gelden.’

‘Natuurlijk. Heeft hij gezegd waarom hij het heeft gedaan?’

Gesnuif. ‘Ja, hij vond water te dun en hij wilde dat de bloemen eindelijk iets goeds te drinken kregen.’

Jakob, mijn schat, mijn lieve, kleine Jakob.

‘Ik begrijp het. Dan bedoelde hij het in elk geval niet verkeerd.’

‘Waarschijnlijk niet. Maar hij is verdorie zeven! Hij moet toch een keer leren doen wat hem wordt gezegd en laten wat hem wordt verboden.’

Beatrice onderdrukte de neiging om tegen de vrouw te gaan schreeuwen.

‘Ik heb het begrepen. Ik zal met hem praten.’

‘Bedankt. Laten we hopen dat het helpt.’ Ze hing op.

Met een hondsberoerd gevoel stopte Beatrice haar mobieltje weer in haar tas.

Omdat Florin erop stond, gingen ze niet meteen terug naar het bureau, maar gingen ze onderweg bij Ginzkeys langs. ‘Groente-curry helpt om je innerlijke evenwicht terug te vinden,’ zei hij belerend en hij bestelde twee porties, hoewel Beatrice intussen het gevoel had dat haar maag dichtgenaaid zat. Pas toen het bord geurend voor haar stond en ze de eerste hap in haar mond

deed, bleek ze een gierende honger te hebben. Ze verslond het hele bord curry en bestelde daarna nog een stuk taart en warme chocolademelk.

‘Suikertherapie,’ legde ze uit, ‘roept kortstondige geluksgevoelens op. Wanneer ik kotsmisselijk ben, ben ik tenminste alle andere ellende vergeten.’ Ze was blij dat Florin grijnsde.

‘Verpest het je eetlust als we over de zaak praten?’ informeerde hij.

‘Totaal niet. Als we straks op het bureau zijn nemen we de aangiften van vermissingen door. Zolang we niet weten wie de vrouw was, tasten we met ons onderzoek in het duister.’

‘Niet helemaal. Dankzij jouw ontdekking.’

‘Denk je dat de coördinaten iets met haar dood te maken hebben? Het kan ook een oude tatoeage zijn. We moeten eerst het rapport van de forensisch patholoog afwachten.’

‘Inderdaad.’ Hij dronk zijn espresso in één teug op. ‘Toch ga ik de getallen invoeren in mijn navigatieapparaat. Je mag kansen op een geniale ingeving niet laten schieten.’

Buiten was de lucht bewolkt geraakt. Ze haastten zich terug naar het bureau, waar ze bericht van Hoffmann verwachtte, die over de nieuwe zaak geïnformeerd wilde worden. Florin ging op zoek naar hun baas. Beatrice zette haar computer aan en opende de site met de aangiften van vermissingen.

Een vrouw van vijfenvijftig met kort, grijs haar die uit een psychiatrische inrichting was verdwenen. Nee. Een werkloze vrouw van tweeënveertig die had bedreigd zelfmoord te plegen. Ook niet.

De derde melding bezorgde haar het welbekende schokje, alsof ze beet had. Haar inwendige wichelroede begon uit te slaan:

Vrouw, negenendertig jaar oud, blond, groene ogen, ongeveer een meter zeventig lang, slank. Donkerbruine moedervlek boven rechtermondhoek. Bijzondere kenmerken: geen. *Dus ook geen tatoeages.*

Naam: Nora Papenberg.

Woonplaats: Salzburg, Nesselthalerstraße.

De vrouw was vier dagen geleden als vermist opgegeven, haar man had er aangifte van gedaan. Pas helemaal aan het eind schonk Beatrice aandacht aan de foto. Het was een kiekje en ongeschikt als opsporingsfoto, want de Nora Papenberg op de foto lachte breeduit. Haar ogen waren halfgesloten, in haar rechterhand hield ze een champagneglas.

Haar mond open, haar ogen dicht. Net als in het weiland en toch volkomen anders.

Beatrices verstand noteerde de overeenkomsten: de ronde kin, de wipneus en de moedervlek bij de mondhoek. Haar lijk had een naam gekregen.

Ze legde hem voor aan Florin, toen hij net van zijn gesprek met Hoffmann terug was. 'Nora Papenberg. Ik heb haar al ge-googeld. Ze was reclametekstschrijver bij een klein bureau. Er staan een paar foto's van haar op internet, we kunnen er redelijk zeker van zijn.' Ze schoof een stapel uitdraaien naar Florins kant van het bureau.

'Dan kunnen we beginnen.' Het enthousiasme in zijn stem klonk onecht, en Beatrice wist waarom. Nu kwam het moeilijkste deel van het werk: de familieleden op de hoogte stellen. Ongeloof, tranen, mensen die instortten. *Nee, dat kan niet, het is mijn man, mijn vrouw, mijn kind niet. U vergist zich. Vast.*

Al voor de Karolinenbrücke stonden ze vast in het middagverkeer. Beatrice keek heimelijk op haar horloge. Nee, ze kwam niet meer op tijd. Ze haalde haar mobieltje uit haar tas.

'Mama?'

'Bea! Fijn dat je belt! Ben je al vrij?'

'Nee, jammer genoeg niet, daarom bel ik. We hebben een nieuwe moordzaak en...'

Moederlijk gezucht aan de andere kant van de lijn. 'En jij wilt dat ik de kinderen van de buitenschoolse opvang haal.'

‘Ja. Alsjeblieft. Ik kom zo snel mogelijk, je hoeft geen eten te koken, dat doe ik zelf wel.’

‘Kant-en-klaarpizza’s. Ik weet het.’

Beatrice deed haar ogen dicht. Alsof haar schuldgevoel nog extra gevoed moest worden.

‘Nee. Eigenlijk wilde ik een ovenschotel met broccoli maken, die is ook snel klaar.’

Als ze met een ovenschotel met broccoli geen genade vond in haar moeders ogen, dan hielp niets meer.

‘Goed. Dan ga ik ze halen, maar het zou echt fijn zijn als je het de volgende keer iets eerder liet weten. Ik heb tenslotte ook nog andere dingen te doen.’

‘Ja, dat weet ik. Dank je.’

Ze sloegen de Aigner StraÙe in. Hier reed het verkeer eindelijk weer gewoon door. ‘Jij hoeft het niet tegen hem te zeggen.’ Florin keek geconcentreerd naar de Audi voor hem. ‘Dat regel ik, oké? Schrijf jij het maar op. Behalve als ik iets belangrijks over het hoofd zie, dan moet je me aan mijn mouw trekken.’

Ze kon hem wel om de hals vliegen. Hij trok vrijwillig de zwartepiet, net zoals zij dat soms bij het kaarten met de kinderen deed, omdat ze dan uitbundig giechelend rondsprongen, helemaal door het dolle dat ze haar te slim af waren geweest.

Had Nora Papenberg kinderen?

Terwijl Florin tegenover het huis parkeerde, wierp Beatrice snel een onderzoekende blik over de tuin die erbij hoorde. Geen zandbak, geen kinderfietsen, geen trampoline. Alleen zo’n Japans grindperk, waar je met de hark patronen in trok.

‘We zijn te vroeg, hij is waarschijnlijk nog niet eens thuis,’ zei Florin en hij zette de motor af.

Toch belde ze aan. En bijna op hetzelfde moment werd de deur opengedaan, door een man in spijkerbroek met een geruit jasje over een donkergroene polo.

‘U bent Konrad Papenberg?’

‘Ja.’

‘Wij zijn van de politie.’

Beatrice zag de man ineenkrimpen en hem vertwijfeld naar een glimlach op hun gezichten zoeken, naar een signaal dat er niets aan de hand was. Ze zag dat hij het begreep.

‘Mijn vrouw?’

‘Ja. We hebben helaas slecht nieuws, meneer Papenberg.’

‘Komt u binnen, alstublieft.’ Hij hield de deur open, zijn bleke gezicht afgewend. De meeste mensen wendden hun gezicht af op dit moment, als er nog niets definitiefs was gezegd, want ze probeerden deze situatie te laten voortduren, deze laatste seconde van zalige onwetendheid te rekken. Hij vroeg hun op de bank plaats te nemen, veerde vervolgens nog een keer op om ongevraagd water uit de keuken voor hen te halen. De glazen in zijn handen trilden zo dat hij de helft morste.

Florin wachtte tot de man weer zat en hen aankeek. ‘We hebben alle reden om aan te nemen dat we uw vrouw hebben gevonden. Ze is vanochtend in een weiland in de buurt van Abte-nau aangetroffen.’

‘Wat bedoelt u met “alle reden om aan te nemen”?’ Zijn stem was verrassend vast.

‘Dat betekent dat we denken dat we haar aan de hand van de opsporingsfoto geïdentificeerd hebben. Ze had geen papieren bij zich.’

‘Maar die heeft ze altijd... in haar tas.’ De man slikte en kneep met de vingers van zijn rechter- in die van zijn linkerhand.

Tas ontbreekt! noteerde Beatrice in haar notitieblok.

‘U wordt natuurlijk in de gelegenheid gesteld haar persoonlijk te identificeren, als u zich daartoe in staat acht,’ vervolgde Florin behoedzaam. ‘Het spijt me heel erg.’

Papenberg antwoordde niet. Hij richtte al zijn aandacht op een punt op de salontafel, bewoog geluidloos zijn lippen en schudde vrijwel onmerkbaar zijn hoofd.

Negentig procent kans dat de echtgenoten de moordenaars zijn luidde de regel van Hoffmann – en meestal klopte die. Maar deze man reageerde zo rustig. Hij kon het nog niet geloven.

‘Wat – ik bedoel, hoe... hoe is ze...’

‘We moeten er op dit moment van uitgaan dat ze is vermoord.’

Trillend inademen. ‘Nee.’ De tranen sprongen de man in de ogen. Hij bedekte zijn gezicht met zijn handen. Ze gaven hem de tijd. Bea stak hem een zakdoekje toe, dat hij pas na een paar seconden opmerkte en aarzelend aannam.

‘Heeft u uw vrouw vrijdag voor het laatst gezien?’ vroeg Florin.

Papenberg knikte. Knipperde met zijn ogen. ‘Er was ’s avonds een etentje van het reclamebureau, daar is ze naartoe gereden. Ze is er ook aangekomen, maar er om halftien alweer vertrokken. Ik heb haar collega’s gesproken; ze zeggen dat Nora naar huis wilde. Ze had hoofdpijn.’

Nu keek hij Beatrice aan, eigenaardig hoopvol, alsof zij uit haar notities een vergelijking kon opstellen waardoor dit alles betekenis zou krijgen. ‘Haar collega Rosa zegt dat ze kort daarvoor nog heeft gebeld.’

Dat was belangrijk. ‘We gaan zeker nog met de collega van uw vrouw praten,’ zei Beatrice. ‘Maar een mobieltje hebben we bij haar niet gevonden. Weet u wat voor type ze gebruikte?’

‘Een Nokia N8, die heb ik haar... voor haar verjaardag gegeven.’

Nu brak zijn stem, hij boog zijn bovenlichaam, trillend van de snikken die hij onderdrukte.

Ze wachtten tot hij weer tot bedaren was gekomen.

‘Zou u me het nummer van uw vrouw kunnen geven? Dan gaan we na met wie ze heeft gesproken.’

Konrad Papenberg knikte en haalde zijn eigen mobieltje uit zijn broekzak. Hij opende zijn contacten en liet Beatrice het telefoonnummer noteren. ‘Ik heb haar die nacht zeker dertig keer

opgebeld.' Zijn woorden waren moeilijk te verstaan, zijn stem was vol verdriet. 'Maar ze had haar telefoon uitgeschakeld, ik kreeg steeds weer de voicemail.'

'Toen u aangifte kwam doen van haar vermissing zei u dat uw vrouw met de auto weg was. Klopt dat?'

Hij knikte zonder op te kijken. Verfrommelde het zakdoekje in zijn hand.

'Een rode Honda Civic?'

'Ja.'

'Eén ding moeten we nog weten, meneer Papenberg.'

'Ja?'

'Bezat uw vrouw – had ze bijzondere lichamelijke kenmerken?'

Nu keek hij op. 'Hoe bedoelt u?'

'Littetekens, opvallende moedervlekken, tatoeages?'

Zijn trillende hand ging naar zijn gezicht, wees naar een plek rechts boven zijn mond. 'Ze heeft hier een moedervlek. Haar handelsmerk.'

'Oké.' Florin schraapte zijn keel. 'Verder niets? Geen tatoeages?'

'Nee. Die vond ze altijd ordinair.' Er glom een sprankje hoop in zijn ogen. 'Misschien is het toch Nora niet?'

Beatrice en Florin wisselden een blik.

'Ik vrees dat we daarover geen enkele twijfel hebben,' zei Beatrice zacht. 'Niet alleen vanwege de moedervlek.'

Voorlopig was het genoeg. 'We zullen u niet verder storen. Kunnen we iemand voor u bellen? Zodat u niet alleen bent? Als u wilt, sturen we met alle plezier iemand van slachtofferhulp langs.'

'Mijn broer.' Papenbergs stem klonk gesmoord. 'Ik bel mijn broer wel.'

Terwijl hij aan de telefoon was, verlieten ze de kamer en wachtten in de voorkamer. Op een commode stonden ingelijste

foto's: Nora Papenberg in allerlei situaties. Bruinverbrand in een zomerjurk op het strand. In wandelkleding voor een kruis op een bergtop. Met een muts op en een donsjas aan terwijl ze met vrienden een sneeuwpop maakte. Altijd lachend en in beweging, maar onmiskenbaar dezelfde vrouw als ze die ochtend hadden gezien.

'Tussen haar verdwijning en het vermoedelijke moment van overlijden liggen vijf dagen,' overwoog Beatrice hardop. 'Dat is lang.'

'Zeker. Dat wijst erop dat ze voor haar dood gevangen is gehouden. Wat ga je tegen haar man zeggen? Ik denk dat hij geen toneelstukje opvoert.'

'Denk ik ook.'

'Toch moeten we hem wel goed doorlichten.'

'Inderdaad.'

De deur naar de woonkamer ging open. Papenberg kwam binnen, zijn ogen nu rood en opgezwollen. 'Mijn broer is hier over twintig minuten. Als u verder geen vragen heeft...'

'Natuurlijk. We laten u nu alleen.' Ze waren al bij de voordeur toen Beatrice merkte dat ze de foto met de sneeuwpop nog in haar hand hield. Ze voelde dat ze begon te blozen en wilde hem weer op de commode zetten, maar Papenberg nam hem uit haar hand.

'Dat was zo'n mooie dag. Als gesponnen suiker,' fluisterde hij. 'Dat zei Nora toen. IJskoud en helder. Ze is dol op sneeuw, de natuur, alles.'

'Het spijt me,' mompelde Beatrice en ze had een hekel aan zichzelf om die afgezaagde opmerking. Maar de man merkte haar aanwezigheid toch al nauwelijks meer op. Hij knikte slechts afwezig, zijn blik strak gericht op het gezicht van zijn vrouw, die midden in het verblindende wit stond en voor eeuwig lachte.

‘Dat is de paashaas, zie je? En dat hier een engel, die heeft net een gat in de wolken geboord, daarom regent het nu.’ Jakob hield de tekening zo dicht bij de pan met broccoli dat het papier in de stoom begon te krullen. Zachtjes duwde Beatrice hem naar de koelkast, waar ze de tekening met twee magneten op bevestigde. ‘Prachtig. Heb je die op school gemaakt?’

‘Ja. Juf Sieber heeft me er een sterretje voor gegeven.’ Hij straalde en Beatrice hurkte om hem beter in haar armen te kunnen nemen. Hij had vandaag tenminste het gevoel gehad dat hij iets had gepresteerd. ‘Daar. Kijk eens.’ Hij maakte zich los en stak twee vingers in zijn mond. Een losse tand.

‘Super!’ zei ze bewonderend en op hetzelfde moment hoorde ze iets sissen. Er gutste kookwater op de kookplaat en van de kookplaat op de grond. Beatrice vloekte inwendig, trok de pan opzij en draaide de knop lager.

‘Ga maar even met Mina spelen, goed? Ik roep jullie wel als het eten klaar is.’

‘Maar Mina wil niet met me spelen,’ mopperde Jakob. ‘Ze zegt altijd dat ik een baby ben en dat ik niks weet.’ Toch slenterde hij naar de kinderslaapkamer toe, onderwijl harde motorgeluiden makend.

Beatrice veegde de smeerboel op de kookplaat en de grond op, snipperde ham, schildte aardappelen en plofte uitgeput op een keukenstoel neer toen de ovenschotel eindelijk in de oven stond. Voor haar op tafel lag een brief van advocatenkantoor Schubert en Kirchner. De advocaten van Achim. Ze gooide de brief ongeopend op de gehate stapel met dingen die nog moesten gebeuren en diepte haar notitieblok op.

Reclamebureau: Wie waren er bij het feest? Heeft iemand het samen met Nora Papenberg verlaten?

Telefoontje!!! Hoe snel daarna is Papenberg vertrokken? Wat heeft ze exact gezegd? Is het mogelijk dat ze nog iemand heeft ontmoet?

Nummer van de beller zien te achterhalen.

Waar is haar auto?

Vijf dagen tot de moord – waarom zo lang???

Ze bladerde verder terug, naar de aantekeningen die ze direct na het vertrek van de vindplaats van het lijk had gemaakt.

Manier van doden als een terechtstelling. Waarom duwt iemand zijn slachtoffer van een rots?

Ze las de verklaring van de boer door – niets gehoord, niets gezien, alles zoals altijd. Daarboven had ze de coördinaten gekrabbeld. Beatrice deed haar ogen dicht en riep het beeld weer op – de zijwaarts, in loopstand liggende voeten, met op de voetzolen het ene getal na het andere. Het was geen professioneel gezette tatoeage, beslist niet. Hij was zelfgemaakt. Door de dader. Of door het slachtoffer? Ze opende haar ogen weer toen de eierwekker begon te piepen. Tijd voor de ovenschotel.

‘Zijn we dit weekend weer bij papa?’ vroeg Mina, terwijl ze een broccolirosje in microscopisch kleine stukjes sneed.

‘Ja, dat hebben we zo afgesproken. Hoezo? Wil je niet naar hem toe?’

‘Jawel.’ Een piepklein groen snippertje had genade gevonden in haar ogen en werd met de vork haar mond in geschoven.

‘Hij geeft me misschien een kat, heeft hij gezegd. Als die bij papa woont, kan ik dan vaker naar hem toe?’

Beatrice had er veel moeite mee om haar eigen hap door te slikken. ‘Dat bespreken we nog wel.’ *Een kat!*

‘Ja, mama, ik ook!’ mompelde Jakob met volle mond.

‘Dat kun je vergeten, monster, het is mijn kat.’

‘Stom wijf.’

Mina negeerde hem. ‘Als papa vannacht weer opbelt, kan ik hem dan spreken?’

‘Ik ook!’ juichte Jakob.

‘Nee. ’s Nachts hoor je niet te telefoneren. Dat ziet papa binnenkort ook wel in.’

Ze zorgde voor de kinderen en bracht ze naar bed. De cd-speler las hun een verhaaltje voor het slapengaan voor, daar had zijzelf vandaag geen energie meer voor. Daarna ging ze met een glas rode wijn op het balkon zitten. Ze las nog een keer haar schaarse notities door en bleef telkens weer hangen bij de coördinaten.

Ze liet de wijn in haar mond rondgaan en probeerde de rodebessen- en tabakssmaak te proeven die op het flessenetiket werden aangeprezen. Dat lukte niet, waarop ze het glas in één teug leegdronk. De vermoeidheid probeerde haar met zware handen in zijn greep te krijgen.

Ze zette haar mobieltje uit en trok de stekker van de vaste telefoon uit het stopcontact. Voor vannacht moest Achim op zoek naar een andere hobby.

De geeltjes, volgekrabbeld in Hoffmanns onleesbare handschrift, wachtten 's ochtends op haar computermonitor op haar. De verslagen. Ze rolde met haar ogen.

‘We geven Stefan de stukken, die moet toch oefenen. Verslagen schrijven is karaktervormend. Hij heeft ook al gezorgd voor de lijst met de gesprekken die Nora Papenberg met haar mobieltje heeft gevoerd – en raad eens?’ Florin stond in kleding die ze hem nog nooit had zien dragen – cargobroek, T-shirt, bergschoenen – bij het espressoapparaat en legde net de laatste hand aan zijn koffie-melkschuim-cacaopoederkunstwerk voor Beatrice. ‘Het inkomende gesprek dat de vrouw kennelijk van haar etentje heeft weggelokt kwam uit een telefooncel aan de Maxglaner Hauptstraße. Ik heb er iemand van de technische recherche naartoe gestuurd, al ben ik bang dat dat niets zal opleveren.’ Hij keek op. ‘Over telefoon gesproken – hoe is het afgelopen nacht gegaan? Rustig ditmaal?’

‘Ja, omdat ik alles wat af had kunnen gaan uit had gezet. Daardoor had ik vanochtend zeven verontwaardigde berichten op

mijn voicemail, hij had zich zo veel zorgen om de kinderen gemaakt omdat niemand bereikbaar was.' Ze nam een slok koffie. Die smaakte heerlijk.

'Het belangrijkste is dat je kon slapen. Moet je horen, het rapport van het forensisch lab is er nog niet, daarom stel ik voor dat we ons nu eerst op een ander aspect van de zaak concentreren.'

'De coördinaten?'

'Exact.' Hij zwaaide met zijn mobieltje. 'Ik heb zonet nieuwe navigatiesoftware geïnstalleerd. Het ziet ernaar uit dat we helemaal de natuur in moeten.' Hij vouwde een kaart uit en wees met zijn vinger naar een stuk bos vlak bij de Wolfgangsee.

'Daar? Weet je het zeker?' Beatrice wist niet goed wat ze van de plek had verwacht waarnaar de coördinaten verwezen. Maar wel iets spectaculairders dan bomen.

Ze namen de auto van Florin. Beatrice deed het raampje aan de passagierskant naar beneden. De maand mei was nog maar net begonnen, maar deed alsof het al zomer was. Uit de cd-speler klonk een Argentijnse tango. Ze stelde zich heel even voor dat ze samen een uitstapje maakten, met de picknickkoffer op de achterbank en alle tijd van de wereld.

Dat bracht haar op een gedachte. 'Stel dat de plek waar we naartoe rijden alleen een privébetekenis heeft? Dat het het schouwtoneel van een ruzie was? Of juist van een eerste zoen, een belofte, een liefdesdaad, een of andere gebeurtenis tussen mensen die geen zichtbare sporen nalaat? Dan kan het misschien de sleutel tot haar zaak zijn, maar zullen we het slot nooit vinden.'

Florin glimlachte. 'Is mogelijk. Maar toch moeten we de tatoeages niet negeren, vind je wel? Ik kan me namelijk niet voorstellen dat ze ons helemaal niet verder zullen helpen.'

Hij had natuurlijk gelijk. En in het ergste geval brachten ze een zonnige ochtend in mei door in de natuur, ver bij Hoffmann en zijn geeltjes vandaan. Dat was het allemaal waard.

‘Wat denk jij dat we zullen vinden?’ vroeg ze toen de auto de haarspeldbochten van de Heuberg op reed.

Hij haalde zijn schouders op. ‘We laten het gewoon op ons afkomen. Als ik me instel op iets concreets, zie ik de dingen waar het op aankomt gauw over het hoofd, omdat ze er anders uitzien dan ik had verwacht. Bovendien heb ik eindelijk een keuze gemaakt, en daar zul je blij over zijn.’ Florins wenkbrauwen gingen omhoog. *Vraag het me*, betekende dat.

‘Waarvoor?’

‘Carpaccio di Manzo.’

‘Wat zeg je?’

‘Het antipastoprobleem, weet je dat niet meer? Carpaccio is de oplossing. De perfecte keus. De eerste stap naar de succesvolle afsluiting. Anneke vindt het vast heerlijk.’

De wind waaide de geur van verse aarde en vlier de auto binnen.

‘Vast.’

Ze parkeerden tegenover een restaurant. De weg voor hen doorsneed een weiland, met aan beide zijden een paar villa’s en aan de rechterkant een prachtig gerenoveerde oude boerderij. Florin hield zijn mobieltje als een kompas voor zich. ‘Hemelsbreed vierhonderddertig meter als we in noordwestelijke richting blijven lopen. Toch zou ik zeggen: laten we eerst de weg volgen, voor we meteen de bosjes in duiken.’

Op een ouder echtpaar in nordic walking-uitrusting na was er die ochtend geen mens in het bos. Ze staken een verbazingwekkend helder beekje over en sloegen bij een gele wegwijzer met het opschrift BERGKLOVEN rechts af.

‘Niet ver meer.’ Florin reikte Beatrice het mobieltje aan. Op het display was de zwart-wit geblokte finishvlag al zichtbaar. De weg ging nu steiler bergopwaarts tussen hoge rotsen door, langs omgeknakte bomen waar paddenstoelen op groeiden. Een omgevallen boomstam hing als een poortgewelf over de weg.

‘We krijgen alleen landschap te zien, verder niets,’ mompelde Beatrice. ‘Hoe ver nog?’

‘Honderdtwintig meter.’

Ze begon uit te kijken naar iets ongebruikelijks, maar dat was moeilijk als je niet ten minste een vermoeden had van hoe dat eruit zou moeten zien. Er waren rotsblokken, veel rotsblokken van verschillende afmetingen. Nog een beekbedding.

‘Veertig meter,’ kondigde Florin aan.

Overal reusachtige stenen die op elkaar steunden. Op een van de steile, met mos overwoekerde formaties groeiden zelfs bomen.

‘Vijftien meter.’ Florin bleef staan. ‘Hiervandaan zou je al iets moeten kunnen zien.’ Hij ging langzamer lopen, zijn blik strak op zijn mobieltje gericht. Beatrice vocht tegen het teleurgestelde trekken in haar maagholte. Hier was niets, oké, maar alleen op het eerste gezicht. Dat betekende nog lang niet dat de coördinaten nergens op sloegen. Ze zouden de tijd nemen. Zorgvuldig zijn. Ervan uitgaan dat er meer achter de tatoeages stak dan een moordenaar met een eigenaardige fixatie waarbij voeten en getallen een rol speelden.

‘Hier.’ Florin bleef staan. ‘Ergens in een straal van drie meter, exacter kan ik het met mijn mobieltje helaas niet bepalen.’

Er ritselden droge bladeren onder hun schoenen toen ze langzaam de ene voet voor de andere zetten. Deze plek onderscheidde zich in niets van honderden andere in dit bos. Bomen. Rotsformaties. Dood hout.

Beatrice haalde haar camera uit haar rugzak en begon foto’s te maken. Ze deed haar best om niets over te slaan. Het was goed mogelijk dat de opnamen meer zouden laten zien dan ze nu ter plekke waarnamen.

‘Daar verderop is de zogenaamde Duivelskloof,’ vertelde Florin. ‘Mooie naam, maar de verkeerde coördinaten.’

‘Laten we ’m toch onthouden.’ Beatrice ging op een kniehoge

rots zitten en nam de omgeving in zich op. ‘Zit ik hier ongeveer goed?’

‘Ja, ongeveer wel. Acht meter ten oosten van waar jij zit, bevindt het zich – wat het ook maar mag zijn.’

Ze nam een diepe teug adem, heerlijke door de zon opgewarmde lucht vol geuren. Hars, bladeren, aarde.

Acht meter.

Ze bekeek de grond om zich heen wat beter. Nee. Niets eigenaardigs. Alleen rotsblokken.

Wacht – moesten ze misschien verder naar boven kijken? In de bomen?

Beatrice hield haar hand boven haar ogen en knipperde tegen de zon hoog tussen de stammen en de toppen van de bomen, maar het enige wat ze zag was bos.

Geen aanknopingspunt, geen teken.

Op Florins gezicht las ze de ontevredenheid die ze zelf ook voelde, maar zijn stem klonk vrolijk. ‘Je zult wel weer gelijk hebben, Bea. Wie weet wat deze plek voor de tatoeëerder betekent. Wat hij hier beleefd, gezien of gehoord heeft. Misschien al jaren geleden.’

‘Ja.’ Ze pakte de fles met water aan die hij haar aanreikte en dronk er drie grote slokken uit. Maar het voelde verkeerd.

Er is daar iets, maar wij zien het niet, de fout ligt bij ons.

Wij zien het niet. Die gedachte liet haar niet meer los. Wij zien het niet, omdat we het niet mogen zien? Of omdat we meer ons best moeten doen?

Haar blik bleef rusten op een hoger gelegen rotsblok, waar een steen tegenaan lag. Hij onderscheidde zich qua kleur nauwelijks, was een heel klein beetje lichter, maar in tegenstelling tot de rots achter hem was hij niet met mos begroeid.

‘Of omdat het verstopt is,’ zei ze beslist.

‘Wat zeg je?’

Beatrice stond op en liep met een paar passen naar het rots-

blok toe. Om op de plek te komen die haar was opgevallen moest ze klimmen; ze hield zich aan een boom vast die zijn wortels om een lager gelegen zwerfkei had geslagen. Met haar andere hand controleerde ze de steen zonder mos. Dat had ze al gedacht: hij was er alleen maar voor gelegd. Er zat een uitholling achter, een donker gat. Ze fotografeerde de rots van dichtbij en moest moeite doen haar evenwicht te bewaren. De flits van haar camera liet een fractie van een seconde iets lichts in de kleine holte zien.

‘Kijk eens aan.’ Florin klom naar haar toe en diepte een zaklamp uit zijn rugzak op. De lichtstraal ervan viel op de aarde en op een paar bruine bladeren waar snel een spin onder schoot. Hij gleed over de binnenkant van de holte en stuitte op iets wits. Plastic.

Zonder iets te zeggen pakten ze allebei hun handschoenen en trokken die aan. Florin stak zijn arm in de holte en haalde een doos met een wit-blauw deksel tevoorschijn. Een vershoudbox. ‘Ziet eruit als nieuw,’ merkte Beatrice op.

‘Hij voelt zwaar. Vol. Heb je alles gefotografeerd? Goed, dan klimmen we weer naar beneden.’ Ze knielden naast elkaar op de zachte bosgrond, Florin maakte de clipsluitingen van de box aan alle vier de kanten open en tilde vervolgens het deksel er voorzichtig af.

Iets groots wat in een keukendoek was gewikkeld. Er lag een keurig opgevouwen stuk papier op – niet handgeschreven, een computeruitdraai. Florin vouwde het open en Beatrice schoof dicht naar hem toe om mee te kunnen lezen.

*Hartelijk gefeliciteerd – je hebt hem gevonden!
Deze doos maakt deel uit van een spel, een soort moderne
speurtocht met gps. Als je hem toevallig hebt gevonden, is
deze tocht voor jou nu ten einde. Doe de doos meteen weer
dicht en leg die terug waar je hem vandaan hebt gehaald. Dat
is beter voor je, vertrouw me.*

Heb je er bewust naar gezocht – dan ben je kennelijk minder dom dan mensen als jij gewoonlijk zijn. Ik ben ervan overtuigd dat de inhoud van mijn ‘schatkist’ je zal interesseren. In tegenstelling tot wat normaal wordt gevraagd, moet je de doos niet op dezelfde plek verstoppen. Neem hem mee en onderzoek hem op vingerafdrukken. In zekere zin zul je er ongetwijfeld een paar vinden.

TFTH

‘Lijkt er erg op alsof hij dit hier speciaal voor ons heeft verstopt,’ zei Florin langzaam. Hij vouwde het briefje weer op en liet het in een plastic bewijszakje glijden. Allebei staarden ze naar de vershoudbox en het ding dat daarin op hen wachtte, gewikkeld in een keukendoek. Toen pakte Florin het. Iets irrationeels in Beatrice hoopte nog dat hij het niet zou doen, maar de doek gleed al opzij.

Hij is nep, dacht ze eerst. Een Halloween-nepding, in de oorspronkelijke verpakking. Haar maag reageerde sneller dan haar hoofd en bezorgde haar een licht misselijk gevoel, al voor ze alle details had geregistreerd.

‘Shit,’ fluisterde Florin.

‘Zou hij echt zijn?’

Hij haalde diep adem en slikte. ‘Ja. Zie je de gerafelde wondranden? Ik ben geen forensisch patholoog, maar... dat lijken me de sporen van een zaag.’

In een lang getrainde reflex onderdrukte Beatrice haar fantasie en deed haar best om nuchter te kijken.

Een hand. Van een man. Vlak onder de pols afgezaagd. Een hand. In dik plastic geseald. Als vacuümverpakt vlees en even wit, met blauwige verkleuringen bij de vingertoppen en om de nagels.

Ze dwong zich ertoe de amputatiewond beter te bekijken. Ze zag botten, een ader die een stuk naar buiten stak.

‘Dat betekent dat we een tweede lijk hebben,’ hoorde ze Florins matte stem als uit de verte.

‘Of een slachtoffer met nog maar één hand.’

Hij knikte. ‘Het kan ook zijn dat iemand alleen maar gebruik heeft gemaakt van ziekenhuisafval. We moeten Drasche bellen.’

Haastig hield Beatrice de camera tussen zichzelf en hun vondst, ze drukte een paar keer af en nam close-ups. Daarna stopte ze. ‘Florin! Er ligt nog iets in de box. Onder de hand.’ Ze legde het fototoestel aan de kant, trok heel voorzichtig nog een vel papier tevoorschijn en vouwde het open. Florin stopte zijn mobieltje in zijn zak en kwam naar haar toe om mee te kunnen lezen.

In tegenstelling tot de eerste boodschap waren de zinnen op dit vel papier in inkt geschreven, in een handschrift met grote bogen en lussen.

Stage 2

Je zoekt een zanger, een man, die Christoph heet, met blauwe ogen en een moedervlek op de rug van zijn linkerhand. Een tijd geleden – het kan vijf of zes jaar zijn – was hij lid van een koor in Salzburg waarmee hij Schuberts mis in As grote terts heeft gezongen. Daar was hij heel trots op. De twee laatste getallen van zijn geboortjaar zijn A. Neem nu A in het kwadraat, doe er nog 37 bij en tel het getal op bij de noordelijke coördinaten.

Vermenigvuldig de som van de cijfers van A met tien, en vermenigvuldig vervolgens A met dat getal. Haal er 229 af en trek het ontstane getal af van je oostelijke coördinaten. Welkom bij stage 2. Daar zien we elkaar weer.

Lang tijd was het zingen van de vogels om hen heen het enige geluid. Beatrice las de tekst een tweede, derde keer. Een man die Christoph heette? Schuberts mis in As grote terts?

Nee, niet nadenken. De eerste indruk opslaan. Een vrouwenhandschrift. Zelf schreef ze net zo – wat vlakker, wat minder speels, maar even zwierig. Ze wendde zich tot Florin.

‘Begrijp jij wat dit te betekenen heeft?’

‘In de verste verte niet.’ Hij schudde zijn hoofd, zonder zijn ogen van het bericht af te wenden. ‘De box ligt op de plek die overeenkomt met de coördinaten op het lijk.’ Hij kneep zijn ogen samen alsof elk lichtstraaltje hem bij het trekken van zijn conclusies zou storen. ‘We vinden een aanwijzing waarmee we nieuwe coördinaten kunnen uitwerken. En een afgezaagde hand. Waarom? Waar is dat goed voor? Waarom schuift hij zijn slachtoffers zo demonstratief onder onze neus in plaats van ze te verstoppen?’

‘Omdat hij denkt dat we dom zijn. Dat schrijft hij toch. Of zij?’

‘Maar waarom? Wil hij soms gepakt worden? Of beschouwt hij zichzelf als zo superieur dat hij denkt dat hij geen risico loopt?’

Beatrice deed voorzichtig de dop op de lens van de camera. ‘Wie weet, misschien wil hij ons op een dwaalspoor brengen.’

‘Met lijkdelen?’

Ze bekeek de dode hand. Het was een rechterhand. Om de ringvinger zat een deuk van ongeveer drie millimeter breed.

‘Met lijkdelen,’ zei ze langzaam, ‘weet hij zeker dat we zijn spoor ook echt gaan volgen.’

Een klein uur later verscheen Drasche, die zoals altijd een zuur gezicht trok als iemand anders een sporendrager als eerste met zijn vingers had aangeraakt.

‘We zijn voorzichtig geweest,’ verzekerde Beatrice hem. ‘Is er nieuws over Nora Papenberg?’

‘Ze is niet verkracht en ze had geen vreemd weefsel onder haar nagels. We hebben een paar bandensporen veiliggesteld in de buurt van de plaats delict en vooral op de weg naar de rots-

wand, maar nog zonder resultaat. Schoensporen van de dader – tot dusverre helaas ook negatief. We houden jullie op de hoogte. Waar hebben jullie de doos precies gevonden?’

Beatrice wees hem op de holte in de rots. ‘We hebben foto’s van de vindplaats in situ gemaakt.’

‘Beter dan niets,’ momperde Drasche, terwijl hij zijn handschoenen aantrok. ‘In elk geval heeft de dader mij een plezier gedaan door het afgezaagde lichaamsdeel in plastic te verpakken. Geconserveerde sporen, wanneer kom je die ooit tegen?’

Op het bureau sloot Beatrice de camera op haar computer aan. Kort daarop verschenen de foto’s op haar beeldscherm, de ene na de andere. De afgezaagde hand in de ontbijttrommel. Terwijl Beatrice door de foto’s heen klikte, belde Florin Stefan Gerlach op.

‘Zelfs Hoffmann zal inzien dat je nu geen tijd hebt om verslagen te typen,’ zei hij en hij reed op zijn bureaustoel naar haar kant van het bureau.

‘De box is een iSi Lock & Lock. Een massa-artikel.’ Met een potlood wees Beatrice op de net opgeroepen website. ‘Dit zou hetzelfde model moeten zijn als wij gevonden hebben. Een deksel met een blauwe rand, zie je? En een dubbele sluiting langs de lange kanten. “100 procent lucht- en waterdicht” beloven ze in de beschrijving. “Transporteer vloeistoffen zonder gevaar, bewaar sterk ruikende producten als vis of kaas zonder storende geuren”’

‘Perfect voor lijkdelen. Maar onze dader speelde op safe en heeft de hand ook nog in plastic geseald.’

Beatrice ging weer verder met de foto’s van de open plastic doos. ‘Hij wilde niet dat hij toevallig zou worden gevonden,’ zei ze peinzend. ‘Ook niet door een hond. En omdat hij de intelligentie van de politie kennelijk niet erg hoog inschat, ging hij ervan uit dat het langer zou duren voor wij hem zouden vinden.’

Er werd op de deur geklopt. Stefan stak zijn hoofd naar binnen. 'Is er saai typewerk voor me? Geef maar.'

'Je bent een schat.' Beatrice griste de stukken in een min of meer nette stapel bij elkaar en drukte ze haar jonge collega in de hand. Diens aandacht werd inmiddels echter volledig in beslag genomen door de foto's op het beeldscherm.

'O. Akelig. Wat hebben jullie daar?'

'Dat zouden we zelf ook graag weten.'

'Een hand? Lag die daar gewoon, verpakt alsof hij zo uit het koelschap komt? Bizar.'

Bizar was een adequate omschrijving. 'Nee, hij lag in een plastic doos. Daar rechts in beeld staat hij, zie je?' Beatrice gaf hem een vriendschappelijke por met haar elleboog. 'En nu ingerukt, schat. Dit is niet jouw probleem. Wees er maar blij om.'

Maar Stefan kon zijn blik er niet van afhouden. 'Dat vind ik heel eigenaardig. Doet het jullie ook niet ergens aan denken?'

'Nee. Moet dat dan?'

Stefan boog zich voorover en wees met zijn vinger op de holte waar ze de box uit tevoorschijn hadden gehaald. 'Lag hij daarin?'

'Geraden.'

Hij haalde scherp adem. 'Dan is dat de meest perverse *trade* die ik ooit heb gezien.' Hij sprak het woord op z'n Engels uit.

'De meest perverse – wat?'

'Een *trade*. Je haalt iets uit de doos en doet er iets anders in. Zo gaat dat.'

Beatrice zag aan Florins schuine hoofd en half dichtgeknepen ogen dat hij even weinig van Stefans opmerking begreep als zijzelf.

'O. Sorry. Jullie hebben nog nooit aan *geocaching* gedaan, hè?'

'En wat is dat?'

Stefan keek van haar naar Florin en pakte een stoel. 'Een soort speurtocht. Iemand verstopt iets en veel anderen proberen het

te vinden. Dat wat ze verstoppen noemen ze een *cache* en de plastic doos op de foto ziet eruit als een echte cachedoos. Mag ik even?’

Beatrice stond de muis aan hem af en schoof een stukje opzij, zodat hij zijn stoel tussen die van haar en Florin kon schuiven.

‘Hoe noem je dat ook weer – *cash*?’ vroeg ze. ‘Net als contant geld?’

‘Je spreekt het net zo uit, maar je spelt het anders,’ schoolmeesterde Stefan. ‘C-a-c-h-e. Je zult in de dozen zeker geen geld aantreffen, maar verder eigenlijk alles.’

‘Een speurtocht dus,’ stelde ze vast. ‘Klinkt veelbelovend. Gebruiken ze daar gps bij?’

‘O, dus jullie kennen het toch al,’ riep Stefan teleurgesteld uit.

‘Nee, maak je geen zorgen. Dat heb ik gewoon geraden. Vertel verder.’

‘Oké. Dus eerst meld je je aan op een website die geocaching.com heet. Daar zijn alle caches over de hele wereld geregistreerd.’

‘Kijk eens aan,’ zei Florin. ‘En dat wordt veel gedaan?’

‘Inderdaad,’ antwoordde Stefan enthousiast. ‘Miljoenen mensen doen eraan mee, vooral in de Verenigde Staten, maar ook bij ons wordt het steeds populairder. Goed, je meldt je dus aan, onder een *nickname* – ik ben bijvoorbeeld “undercoverkeks”’

Beatrice moest grijnzen. ‘Heel schattig. Die naam hou je voorlopig, ben ik bang.’

Stefan liet zich niet van de wijs brengen. ‘Dan kies je een cache in je omgeving uit, slaat de coördinaten op in een daarvoor geschikt apparaat en gaat van start. Meestal vind je op het einddoel een doos, een kistje, alles wat maar waterdicht is, waar een logboek in ligt, waar je je naam in zet. In de grotere caches liggen vaak ook voorwerpen die je kunt meenemen als je er iets anders voor ruilt. En dat, mijne dames en heren, noem je een trade.’

Coördinaten en waterdichte dozen. Het paste allemaal. Beatrice klikte op de foto met de eerste boodschap en vergrootte die zo dat je de tekst kon lezen. ‘Zijn zulke briefjes ook gebruikelijk?’

‘Ja, dat is een *cachenote*.’ Hij keek eerst Beatrice en daarna Florin stralend aan, zichtbaar trots. ‘Een toelichting die je in bijna elke cache vindt. Is voor mensen bestemd die nog nooit van geocachen hebben gehoord en toevallig op een verstopplaats stuiten. Toevallige vinders heeft de *owner* hier toch ook genoemd.’

‘Stop, geen jargon. De owner is degene die het verstoppt?’

‘Precies.’ Stefan keek Beatrice verontschuldigend aan. ‘Bij geocachen worden er voortdurend afkortingen en jargon gebruikt.’ Het muishandje ging over de foto met de cachenote. ‘Zeg, als hij over de vingerafdrukken schrijft: “in zekere zin zul je er ongetwijfeld een paar vinden” – dan bedoelt hij daarmee toch de hand?’ giste hij.

‘Dat zou je kunnen veronderstellen.’ Bijna automatisch had Beatrice een schrijfblok gepakt en ze begon Stefans uitleg te noteren. ‘Hij of zij heeft kennelijk een gevoel voor humor waar je aan moet wennen.’

‘Zeker.’ Met het potlood wees Stefan op de vier hoofdletters waarmee de cachenote was ondertekend. T F T H.

‘En waar staat dat voor?’ informeerde Florin. ‘Theodor Friedrich Thomas Heinrich? Nee, ik weet het al, vast weer een raadsel.’

‘Ditmaal niet, het is gewoon een veelgebruikte afkorting. Hij bedankt. T F T H staat voor “*thanks for the hunt*”. Je hebt gelijk, hij heeft een apart gevoel voor humor.’

‘Of zij.’ Beatrice klikte op een van de andere foto’s. Het vel papier dat beschreven was in een vrouwenhandschrift, dat haar op een nieuwe zoektocht stuurde. ‘Kun je daar ook iets mee? “Stage 2” – wat betekent dat? Tweede etappe? Tweede toneel?’

‘Tweede stadium.’ Stefan pakte de muis en vergrootte de afbeelding. ‘We hebben hier kennelijk te maken met een multicache. Dat betekent dat er meerdere punten zijn. Je vindt punt één, daar krijg je aanwijzingen over punt twee, waar je weer nieuwe aanwijzingen over punt drie krijgt – enzovoorts, tot het einddoel. En daar vind je normaal gesproken pas helemaal aan het eind een doos.’

‘Op “normaal gesproken” hoeven wij in dit geval waarschijnlijk niet te rekenen,’ merkte Florin op. ‘Verder nog iets wat we zouden moeten weten?’

‘Dit is geen gewone multicache,’ legde Stefan na kort nadenken uit. ‘Bij een multicache is het eigenlijk voldoende om iets te tellen – traptreden, bomen, grafstenen – om op de volgende coördinaten te komen. Maar hier moeten jullie ook nog een raadsel oplossen. Dat maakt het tot een mysterycache.’

‘Mysterycache,’ noteerde Beatrice. ‘Bedankt, Stefan. Je hebt ons enorm veel verder geholpen. TPTH. *Thanks for the help.*’

Maar Stefan wilde nog niet gaan. ‘Willen jullie me niet meer over de zaak vertellen? Hoe hebben jullie de doos gevonden? Wacht, dat heeft vast met de vrouw van gisteren te maken, of niet? De dode uit het weiland?’ Trouwhartig keek hij eerst Beatrice en vervolgens Florin aan. ‘Hebben jullie geen derde man voor het onderzoek nodig?’

‘Ik ga met Hoffmann praten. Als we meer mensen krijgen, ben jij echt onze eerste keus.’

Daarmee nam Stefan genoeg. Hij vertrok met een stapel papier onder zijn arm.

Beatrice wipte de dop van een fluorescerend gele markeerstift en begon structuur in haar notities aan te brengen.

‘Je moet me maar onderbreken als ik onzin uitkraam, maar zou het niet verstandig zijn om uit te kijken naar iemand uit het cacherwereldje? Kennelijk is onze man – of onze vrouw – daar bekend. Of is het beter om eerst de coördinaten voor stage 2 te

ontcijferen? Als Stefan het bij het juiste eind heeft moeten we aan het eind – na stage 8 of 35 of 92 – vinden wat we eigenlijk zoeken.’

‘De dader?’ Florin krabde zich achter zijn oor. ‘Denk je echt dat hij zichzelf als beloning uitlooft voor het feit dat wij zo ijverig en braaf raadsels hebben opgelost?’

Beatrice bekeek de foto met de hand nog één keer. ‘Waarschijnlijk is het wishful thinking,’ zei ze. ‘Maar door de manier waarop hij zich presenteert, zou ik me dat inderdaad kunnen voorstellen.’

De onderzoeksgegevens over hun vondst waren er de volgende ochtend al, nog eerder dus dan het lijkschouwingsrapport van Nora Papenberg.

‘We hoeven niet langer in de illusie te verkeren dat een arts de amputatie heeft verricht.’ Florin keek somber toen hij snel het verslag doorlas. ‘De hand is er met een houtzaag afgezaagd, gelukkig post mortem, en moet direct daarna in plastic zijn gezeald. Er kleven minuscule stukjes houtzaagsel in de wond.’ Hij legde het blaadje neer en wreef in zijn ogen. ‘Dat is echt klote, vind je niet? Vooral omdat er nergens een verminkt lijk is opgedoken.’

Nog niet. Maar dat gebeurde nog wel, en dan hadden ze waarschijnlijk niet slechts één, maar twee moordzaken aan hun fiets hangen. Tenzij de dader iemand in stukken had gezaagd die een natuurlijke dood was gestorven.

De dader. De *owner*.

‘We gaan dus op zoek naar de volgende stage,’ zei ze.

De twee uitdraaien van de foto met de handgeschreven notitie gleden net uit de printer toen Hoffmann hun kamer kwam binnen stormen – zoals gebruikelijk zonder kloppen.

‘Kaspary, wat een bijzonder gezicht. U zit tijdens werktijd op uw werkplek!’

‘Goedemorgen,’ zei Beatrice. ‘Ik heb u ook gemist.’

‘Hoe zit het met de verslagen? Er is me gezegd dat u alles aan Gerlach junior hebt doorgegeven, zonder het met mij te bespreken.’

‘Dat klopt, maar u was jammer genoeg niet bereikbaar. Stefan is zo vriendelijk geweest zich bereid te verklaren het typewerk over te nemen.’

Hoffmanns toch al hangende mondhoeken zakten nog meer. ‘Onaangename karweitjes delegeren, daar was u toch altijd al goed in, Kaspary?’ Daar kreeg hij geen antwoord op. Beatrice stond op en pakte de foto’s uit de printer. Op gewoon papier was de kwaliteit niet om over naar huis te schrijven, maar voorlopig moest het voldoende zijn.

‘Ik heb de pers in mijn nek hijgen vanwege de vermoorde vrouw, zoals u zich waarschijnlijk kunt voorstellen. Ik hoop dus dat we snel resultaten boeken. Florian, ik vertrouw op u!’ Hoffmann streek door zijn dunne viesgele haar en stapte de deur uit.

‘Wacht maar af, binnenkort tutoyeren jullie elkaar,’ zei Beatrice. ‘Hij heeft echt een zwak voor je.’

‘Florian!’

‘Tja, met zulke kleinigheden kan de baas geen rekening houden. Een a meer of minder, u bent toch geen meisje, Wenninger!’

‘U bent toch geen meisje’ was een van Hoffmanns gevleugelde uitspraken. Heimelijk vermoedde Beatrice dat zijn aversie jegens haar nou juist berustte op het feit dat zij er wel een was, en dan ook nog een meisje dat zei wat ze dacht.

Ze gaf Florin een van de uitdraaien. Op die van haarzelf onderstrepte ze met de gele markeerstift de woorden ‘Christoph’, ‘moedervlek’, ‘Salzburgs koor’ en ‘mis in As grote terts’.

‘Meer hebben we niet, hè?’

‘Het is in elk geval iets. Hoewel bijna elk koor de mis in As grote terts zingt.’ Twee klikken en hij zat op YouTube. ‘*Wohin soll*

ich mich wenden, schalde het blikkerig uit de luidsprekers van de computer.

‘O jee. Ja, eigenlijk een soort smartlap,’ verzuchtte Beatrice.

‘Het lijkt wel of iedere inwoner van deze stad zingt,’ zei Florin een halfuur later kreunend. ‘Meer koren dan kerken. Ik schat dat we bij elkaar aan zeker vijftien Christophs komen, bij wie we de rug van de linkerhand moeten inspecteren en naar hun geboortjaar moeten vragen.’ Hij drukte een pil uit de strip die naast de bureaulamp lag en slikte die met wat sinaasappelsap door. ‘Dat zijn de werkzaamheden die je leven als agent inhoud geven.’

‘Hoofdpijn?’

‘Een beetje. Waarschijnlijk door de stem van Hoffmann, die frequentie verdraag ik gewoon niet.’

‘Of door je halswervels, zoals gewoonlijk.’ Ze stond op, ging achter Florin staan en begon zijn nekspieren te masseren. Een paar seconden lang voelde ze zijn verbazing, daarna ontspande hij zich.

‘We moeten de koordirigenten aan de tand voelen, de ene na de andere,’ mompelde ze. ‘Telefonisch.’

‘De owner schrijft dat deze Christoph meer dan vijf jaar op het koor heeft gezeten. Ik maak daaruit op dat hij er nu niet meer op zit. Een beetje meer naar links alsjeblieft – o ja, dank je, perfect.’ Hij zuchtte.

Fijntjes glimlachend duwde Beatrice de muizen van haar handen in de kromming tussen zijn hals en schouder. ‘We vragen dus naar oud-koorleden die Christoph heten. En naar een mis van Schubert die meer dan vijf jaar geleden is ingestudeerd.’

Het duurde eindeloos. Na twee uur telefoneren had Beatrice net de helft van haar deel van de lijst gedaan en ze was daarbij al op zes Christophs gestuit – vier actieve en twee inactieve. Florin had er vijf genoteerd en een van wie de koordirigent niet meer zeker wist of hij toch niet Christian heette.

Hij noteerde net de details van zijn laatste gesprek toen zijn telefoon ging.

‘Ja? O, hallo. Is er nieuws?’

Beatrice zag dat hij zijn wenkbrauwen ophaalde. Met zijn lippen vormde hij geluidloos het woord ‘forensisch lab’, terwijl hij naar de beller luisterde.

‘Natuurlijk ben ik geïnteresseerd in details. Weten jullie al meer over de tatoeage?’ Hij knikte, schreef mee, ademde een keer diep in en uit. ‘Oké. En wat nog meer?’

Hij begon opnieuw te schrijven, maar hield plotseling op en keek op, zichtbaar perplex.

‘Wat is er?’ fluisterde Beatrice, maar Florin schudde slechts zijn hoofd.

‘En er is geen vergissing mogelijk? Nee? Oké. Ja. Bedankt, ik zal proberen er wijs uit te worden. Stuur ons het volledige rapport maar zodra het klaar is. Ja, jij ook nog een prettige dag.’ Hij hing op.

‘Kom op,’ drong Beatrice aan. ‘Wat hebben ze tijdens de sectie ontdekt?’

Peinzend keek Florin naar zijn aantekeningen. ‘De tatoeages,’ begon hij langzaam, ‘zijn bij haar gezet toen ze nog leefde, ongeveer acht tot negen uur voor haar dood.’

Onwillekeurig kromde Beatrice haar tenen in haar schoenen. ‘O, shit.’

‘Ja. Dat is het ene. Het andere: op haar kleren zijn bloedsporen gevonden die niet van haar zijn.’ Hij streek het briefje glad, alsof datgene wat erop geschreven was daardoor meer betekenis had. ‘Maar...’ ging hij aarzelend verder, ‘ze komen overeen met de monsters van de afgezaagde hand.’

‘Wat?’

Hij knikte, bijna verontschuldigend. ‘Het bloed op haar jas, haar blouse en haar broek, kleine sporen op haar handen.’

Het beeld dat Beatrice van de laatste uren van Nora Papen-

berg had gemaakt begon barstjes te vertonen. Eenzaam, bang, ergens in het donker gevangengehouden – zo was het kennelijk niet geweest. Ze had vreemd bloed op zich, het bloed van een dode. ‘Zijn er krabsporen, huid onder haar nagels?’

Florin schudde zijn hoofd. ‘Niets van dien aard. Natuurlijk wel schaafwonden, maar die zijn waarschijnlijk ontstaan door de val van de rots.’ Hij wreef met zijn beide handen over zijn gezicht. ‘Jij denkt aan een gevecht, of niet? De man valt Nora Papenberg aan, zij verdedigt zich, hij bloedt – maar wat dan? Ze doodt hem en zaagt hem in stukken? Verstopt zijn hand in een plastic doos? En pleegt daarna zelfmoord? Lijkt me heel onwaarschijnlijk.’

Maar het briefje dat ze bij de hand had gevonden was geschreven door een vrouw, dat had Beatrice kunnen zweren. ‘We moeten haar man in elk geval om een voorbeeld van het handschrift van zijn vrouw vragen,’ mompelde ze en ze nam het handgeschreven briefje onder de loep. Een rond handschrift. Een beetje meisjesachtig zelfs. Geen enkele man schreef zo. Op een paar plekken zag je dat de hand van de schrijfster waarschijnlijk had getrild.

Beatrice tekende de letters met haar vinger na. *Het kan vijf of zes jaar zijn.*

Waarom was de informatie zo vaag? Wilde de owner het hun extra moeilijk maken, zodat er meer tijd verstreek tot ze de volgende coördinaten hadden gevonden?

De owner. Het kon een man, maar ook een vrouw zijn. Die misschien dood was en hun een heel originele erfenis had nagelaten.

Beatrice boog zich over de foto en steunde met haar kin op haar beide handen. *Tijd voor een gedachtespel.*

Stel dat Nora Papenberg de man wiens hand ze hadden gevonden inderdaad om het leven had gebracht. Hem vervolgens had verminkt, het briefje had geschreven en de cache had verstopt.

Had het slachtoffer van tevoren de tatoeage bij haar gezet? Dan zaten er misschien sporen van haar bloed op de afgezaagde hand. Beatrice maakte er een notitie van.

Nieuw gedachtespel. Stel dat de dode de tatoeages niet bij haar had gezet – kon Nora dat dan zelf gedaan hebben? Daartegen kwam Beatrices gevoel voor logica in opstand. Waarom zou iemand zichzelf uitgerekend op zo'n gevoelige plek als zijn voetzolen tatoeëren?

Zelfkastijding was een mogelijkheid. Boetedoening, bijvoorbeeld voor het doden en verminken van de man. En daarna... had Papenberg haar handen met kabelbinders op haar rug vastgemaakt en was ze van de rotswand gesprongen.

Klinkklare onzin.

'Zeg eens, is het theoretisch mogelijk dat je jezelf met kabelbinders boeit?'

Florin keek op van zijn aantekeningen. 'Natuurlijk. Vóór je, alleen moet je dan wel je tanden gebruiken. Maar achter je rug – dat lijkt me lastig. Eigenlijk onmogelijk. Tenzij je zo lenig bent dat je over je geboeide handen heen kunt stappen, als je begrijpt wat ik bedoel. Of... als je een bankschroef hebt om het ene eind van de kabelbinder in te klemmen, dan kun je de lus daarin met je handen vasttrekken.' Hij fronste zijn voorhoofd. 'Maar dan krijg je het vastgeklemd eind niet meer los.' Hij schoof zijn notities aan de kant. 'Zit je erover na te denken of Nora Papenberg alles alleen in scène gezet zou kunnen hebben, inclusief haar eigen dood?'

'Ik wil alleen zeker weten dat we dat kunnen uitsluiten. Op dit moment zou zij een geschikte dader zijn: ze heeft het bloed van het slachtoffer van een moord op haar kleding en het briefje in de cachedoos zou in haar handschrift kunnen zijn.'

'Dat zullen we moeten onderzoeken.' In gedachten verzonken draaide hij het potlood tussen zijn vingers rond. 'Tot dusverre is Papenberg van volkomen onbesproken gedrag, ze heeft zelfs

nauwelijks parkeerbonnen. Als zij de man echt heeft gedood, dan waarschijnlijk in een opwelling. Of in noodweer.'

'Heel voorbarige conclusies, beste collega. Oké, als we al een scenario willen opstellen, laten we het dan bij de feiten houden: de onbekende wiens hand ze heeft verstoep is voor Nora gestorven, zijn we het daarover eens? Goed. Het is niet meer dan logisch dat er zich nog een derde mee heeft bemoeid.' Ze plukte voorzichtig een paar verfschilfers van haar tong, die er bij het potloodkauwen af waren gegaan. 'Nora werd toch opgebeld tijdens het etentje van haar bureau? Een minnaar misschien? Ze doet alsof ze hoofdpijn heeft, vertrekt overhaast en ontmoet de man. Maar ze worden betrap, de vrouw van de man tatoeëert de coördinaten onder Nora's voeten, daarna vermoordt ze haar man, zaagt hem in stukken en verstoep een van zijn handen in het bos. Duwt Nora van de rots.'

Nog voor ze de laatste zin helemaal had uitgesproken, begon Beatrice al met haar hoofd te schudden. 'Dat doen vrouwen niet. Een verminkt lijkt wijst op een mannelijke dader.'

'Er zijn uitzonderingen.'

'Klopt. Mogen we niet uit het oog verliezen. Maar toch.' Beatrice pakte haar notitieblok. 'Het reclamebureau. We gaan iedereen ondervragen die er die avond bij was. We zitten er bij het forensisch lab bovenop dat ze ons de informatie over de afgezaagde hand zo snel mogelijk geven. En we volgen de raadsels van de owner.' Ze keek Florin aan, hopen op zijn instemming, maar hij keek langs haar heen, in het luchtledige.

'Die vijf dagen,' zei hij. 'Zo veel tijd tussen de verdwijning en het overlijden. Als we eens wisten wat er in die periode is gebeurd...'

Zonder haar blik van Florin af te wenden, prikte Beatrice de uitgeprinte, vergrote foto van de brief op het bord boven het bureau. 'Je hebt gelijk,' zei ze. 'In vijf dagen kan iemand volkomen veranderen, als je hem maar erg genoeg te grazen neemt. Daar-

mee moeten we rekening houden bij alles wat we over Nora Papenberg te weten komen.’

Die gedachte vergezelde haar de volgende uren. *Vijf dagen*. Ze vulde de lijst met de zingende Christophs aan en spoorde voormalige koordirigenten op, maar de vijf dagen bleven onafgebroken in haar bewustzijn ronddraaien.

‘Goedendag, met Beatrice Kaspary van de recherche Salzburg. Spreek ik met Gustav Richter?’

‘Eh. Ja. Wat... is er..’

‘Maakt u zich geen zorgen, er is niets gebeurd. Ik heb alleen wat informatie nodig. U bent toch dirigent van het kamerkoor Arcadia, als ik juist geïnformeerd ben?’

Opgelucht ademhalen. ‘Ja.’

‘Ik heb twee misschien wat ongebruikelijke vragen. Heeft u een koorlid dat Christoph heet? Of een oud-koorlid? Het gaat over de laatste vijf tot zes jaar.’

‘Waarom wilt u dat weten?’

‘Het heeft met een lopend onderzoek te maken, meer kan ik er helaas niet over zeggen.’

‘Aha. Ja, we hebben een Christoph op ons koor. Er zijn er zelfs twee: Christoph Harrer en Christoph Leonhart, het zijn allebei nog actieve leden.’ Een korte pauze. ‘Zijn ze verdacht of zo?’

‘Nee, absoluut niet. Heeft uw koor ongeveer zes jaar geleden de mis van Schubert in As grote terts ingestudeerd?’

Ditmaal kwam het antwoord zonder aarzelen: ‘Ja, dat zou kunnen kloppen. Ik reken het snel even na – ja. Dat is bijna zes jaar geleden.’

Beatrice omcirkelde beide namen met markeerstift.

‘Daar heeft u me heel erg mee geholpen.’ Haar hand met de markeerstift bleef boven het notitieblok zweven; een laatste vraag brandde nog op haar tong.

Ze haalde adem.

‘Was dat het, mevrouw de inspecteur?’

‘Ja. Nee, wacht – één ding nog, wat u misschien merkwaardig vindt, maar toch: heeft een van de bewuste heren een moedervlek op zijn hand? Een grote, opvallende moedervlek?’

‘Wat? Waarom wilt u dat weten?’

Beatrice slaakte inwendig een zucht, die reactie had ze kunnen verwachten. ‘Het zou een belangrijk detail in deze zaak kunnen zijn.’

‘Een moedervlek?’ Hij klonk bijna geërgerd, alsof ze hem voor de gek hield. ‘Geen idee waarom u dat interesseert, maar daarmee kan ik u niet verder helpen, het spijt me. Weet u, ik let bij mijn zangers hoofdzakelijk op de stem.’

Drie verdere interviews leverden nog een Christoph op. Daarna waren op de telefoonlijst nog maar drie kleine koren overgebleven en drie waarvan ze de dirigent niet konden bereiken.

‘We hebben nu al veertien mensen die we onder de loep moeten nemen.’ Geïrriteerd gooide Beatrice haar stift op het bureau. ‘Als ik pech heb is het pas bij de laatste raak. Niet een van de dirigenten wist iets van een moedervlek.’

‘Bij mij gaat het net zo.’ Florin viste met uitgestoken arm naar Beatrices notities. ‘Ik ga nu alles netjes invoeren, dan moet Stefan de adressen maar uitzoeken.’

‘Oké. Ik moet echt iets eten, zal ik iets voor je meebrengen?’

Zwijgend schudde Florin zijn hoofd terwijl hij de tabel op het beeldscherm met namen vulde. De chagrijnige trek om zijn mond weerspiegelde haar eigen stemming: alweer een weekend zonder vrije tijd.

Een steaksandwich later, onderweg naar haar kamer, kwam Beatrice Stefan tegen, die geestdriftig met een vel papier zwaaide.

‘Ik heb een paar adressen voor jullie en ook de repetitietijden van vier koren. Heb je interesse?’

‘Zeker. Dank je!’ Ze nam de informatie vluchtig door. Een van de koren repeteerde vandaag om zeven uur in het Mozarteum. Dat kon ze halen als ze eerst de kinderen ophaalde, voor hen kookte en dan Katrin vroeg om een uurtje te komen oppassen. De dochter van de burens had inmiddels vast genoeg geld voor een scooter in haar spaarvarken zitten.

‘Perfect.’ Florin knikte toen ze hem haar plan voorlegde. ‘Dan haal ik je om kwart voor zeven op.’

Ruggen van schoolboeken plakken, de wasmachine aanzetten en spaghetti carbonara maken. Snel douchen. Net voor zeven uur zat Beatrice alweer naast Florin op de passagiersstoel en ze hoopte dat ze niet meer naar uien en knoflook rook.

‘Christoph Gorbach en Christoph Meyer. Blauwe ogen en een moedervlek.’ Ze omcirkelde beide namen op de lijst. ‘Het moet niet veel tijd kosten om dat uit te zoeken.’

‘Nee,’ antwoordde Florin kort.

Beatrice weerstond de verleiding om hem een vriendschappelijke por te geven – hij moest zich tenslotte op het rijden concentreren. ‘Ben je pissig vanwege het weekend? Weet Anneke al van de nieuwe zaak?’

Florin haalde zijn schouders op. ‘Ik denk erover om haar af te zeggen. Het heeft immers geen zin dat ze die verre reis maakt als ik moet werken.’ Hij sloeg af, de Paris-Lodron-Straße in.

‘Waarom zou je haar meteen afzeggen? We halen Stefan binnen in het team, die is toch al helemaal enthousiast over deze zaak en zit er ook al half in.’ Ze keek naar de zijkant van zijn gezicht. ‘Hij en ik, wij zorgen ervoor dat we de juiste Christoph vinden, en dan...’

Florin remde abrupt en parkeerde op een net vrijgekomen plek langs de stoeprand. ‘Heb jij er al over nagedacht,’ zei hij met zijn blik op de achteruitkijkspiegel gericht, ‘dat al die raadsels ook een afleidingsmanoeuvre zouden kunnen zijn? Een ingeni-

eus spelletje van een dader die ons wil lozen en ons daarom op zoek stuurt naar moedervlekken?’

Dat idee was zonet inderdaad even bij Beatrice opgekomen, toen ze onder de douche stond. Het was niet uitgesloten dat ze zich bij de neus lieten nemen, terwijl de mannelijke of vrouwelijke dader in alle rust zijn sporen uitwiste.

‘We zullen het zien. Als er geen man is die voldoet aan de beschrijving van de owner verliezen we alleen maar tijd.’

‘Afgezien van het feit dat we haar ook al aan hem zijn verloren,’ bracht Florin ertegen in.

Het beeld van de plastic doos drong Beatrices bewustzijn binnen. De dode hand.

‘Maar we hebben toch helemaal geen andere keus dan op dit spel in te gaan, Florin? Dat bevalt mij evenmin als jou.’

Hij pakte haar arm vast toen ze de straat overstaken. ‘Wat mij vooral woedend maakt,’ zei hij, ‘is het gevoel dat hij er echt lol aan beleeft.’

Pia mater, fons amoris.

Mannenstemmen, unisono. Een zich langzaam overgeven aan de troosteloosheid.

Beatrice bleef voor de deur van de repetitiezaal staan, bracht haar hand naar de klink, maar kreeg het niet over haar hart hem naar beneden te duwen. Uitgerekend dit stuk.

Pia mater, fons amoris.

Me sentire vim doloris.

De vrouwenstemmen hadden ingezet, zwevend en hoopvol.

Fac, ut tecum lugeam.

Fac, ut ardeat cor meum

In amando Christum Deum,

Ut sibi complaceam.

Beatrice had het sindsdien niet meer gehoord, maar elke toon was haar vertrouwd, elk detail voor altijd in haar geheugen gegrift. De geur van wierook, bloemen en verdriet, maar vooral de bittere metaalsmaak op haar tong, die maanden zou aanhouden. Van schuldgevoel moest je nog lang gedwongen nagenieten.

‘Mooi,’ fluisterde Florin naast haar. ‘Ken ik helemaal niet. Is dat... Puccini?’

‘Nee. Joseph Rheinberger, het *Stabat Mater*.’ Ze slikte, merkte dat de muziek iets in haar zachter maakte wat per se hard moest blijven.

‘Ik ben onder de indruk. Waar ken je het van?’

‘Het wordt vaak op begrafenissen gezongen.’ Bruusk duwde ze de klink naar beneden. ‘Oké. Spelletje. Wij zijn aan zet.’

Terwijl Florin de twee Christophs verzocht de repetitieruimte te verlaten en hun vertelde waarvoor ze kwamen, bracht Beatrice het onwelkome bezoek uit het verleden terug naar de achterkamer van haar bewustzijn, naar de plek waar het zich normaal gesproken ophield, en concentreerde zich op haar taak.

Het was snel duidelijk dat het eerste geen schot in de roos was. Christoph Gorbach zat nog geen twee jaar op het koor. Zijn handen waren weliswaar flink behaard, maar vertoonden geen enkele moedervlek. Christoph Meyer weigerde eerst Beatrice zijn handen te laten zien, maar dat lag waarschijnlijk eerder aan zijn afgekloven nagels dan aan opvallende pigmentveranderingen.

‘Het was ook te mooi geweest om waar te zijn,’ stelde Florin met een flauwe glimlach vast toen ze de repetitieruimte verlieten en in de auto stapten.

‘Het vliegtuig van Anneke landt om halfdrie in München. Ik wilde haar afhalen.’ Beatrice voelde dat Florin haar van opzij aankeek en ze knikte.

‘s Ochtends gaan we er nog stevig tegenaan, daarna rij je er

gewoon naartoe. Ik ga met Stefan verder en werk ook in het weekend door.'

'Gaat dat wel?'

'Ja. Achim heeft de kinderen.' *Hij geeft mij misschien een kat.* Ze wendde haar hoofd af.

Ze waren er nu bijna. Florin bleef voor de ingang van haar huis staan, dubbel geparkeerd. Ze knikte hem toe, opende het portier en stapte uit.

'Wacht, dat was ik bijna vergeten!' Hij draaide zich naar achteren en viste naar iets wat in het donker niet meer dan een vormeloos ding was. 'Zeg maar tegen Jakob dat het een beschermde diersoort is.'

Plucheachtig grijsbruin. Enorme gele plastic ogen. 'Elvira de Tweede,' mompelde Beatrice. 'Dank je. Je hebt ons uit een lastig parket gered, ik had de afgemaakte uil allang verdrongen.'

'Geen dank.' Zijn ogen stonden moe, maar hij glimlachte.

'Slaap lekker.'

De laptop ratelde zo hard dat Beatrice bang was dat het geluid de kinderen zou wekken, die pas een halfuur geleden tegen hun zin in bed waren gekropen. Jakob had de nieuwe Elvira meteen gepakt en lang geweigerd hem terug te geven. Uiteindelijk had hij het toch huilend gedaan, waarop Mina hem een 'suffe huilebalk' had genoemd.

Nee, het ging echt niet bijster goed. Beatrice gaf een klap tegen de zijkant van de laptop, waardoor het geluid niet verstomde, maar wel minder hinderlijk werd. Waarschijnlijk was er iets door de luchtroosters heen gekomen wat nu in het koelsysteem rondraaide. Nog een klap en het ratelen werd een zoemen, duidelijk zachter. Mooi zo.

Beatrice haalde haar e-mails op. Er was niets bij wat meteen beantwoord moest worden, en ze opende haar zoekmachine.

Ze typte 'www.geocaching.com' in de adresbalk. De pagina

verscheen op het beeldscherm. Daar was het vierkleurige logo en iets verder rechts naar beneden een icoontje in de vorm van een klein televisietje met de uitnodiging: ‘*WATCH! Geocaching in 2 minutes*’. De link leidde je naar een animatiefilmpje waarin min of meer hetzelfde werd beschreven als Stefan hun gisteren had uitgelegd. Beatrice keek hoe de witte stripfiguren in een bont trucfilmlandschap naar oranje dozen zochten en moest aan de owner denken. Ooit had hij ook naar het filmpje gekeken. Had hij toen ook al overwogen om zijn cache te vullen met zo’n macabere inhoud?

Hij, waarom is het in mijn hoofd altijd een hij? Ze trommelde met haar vingers op het touchpad, het muishandje maakte wilde sprongen. Kijk, aan de rechterkant had je de mogelijkheid om gericht caches in je directe omgeving uit te kiezen, maar de coördinaten kreeg je pas als je je aanmeldde en inlogde.

‘*A basic membership on geocaching.com is free*,’ verkondigde de site vrolijk. Beatrice klikte op het grijze veld en werd doorgeleid naar een registratieformulier.

Username. Ze moest aan Stefans ‘undercoverkeks’ denken en grijnsde onwillekeurig.

Peinzend gleeed ze met haar vingertoppen over het toetsenbord. Iets onschuldigs, inwisselbaars. Haar blik viel op de pluchen uil. Elvira. Uitstekend – alleen als nickname helaas al toegekend. ‘Daar laten wij ons niet door afschrikken, hè?’ mompelde ze en ze typte ‘Elvira de Tweede’ in het tekstveld.

Het was niet ingewikkeld om je te registreren en daarna waren de coördinaten van de verstopplekken voor haar toegankelijk. Het was zelfs mogelijk ze stuk voor stuk op een eigen Google-geocachingkaart te laten zien.

Aan de landkaarten had je duidelijk meer dan aan de coördinaten. Zonder lang na te denken, zocht Beatrice naar het Lammertal, naar de plek bij Abtenau waar Nora Papenberg was gevonden.

Nee, daar was geen cache geregistreerd. In de omgeving waren er wel een paar, gemakkelijk herkenbaar als witte doosjes met groene of oranje deksels. Aan de overkant van de rivier markeerde een blauw vraagteken een – hoe noemde Stefan dat ook weer? – juist: een mysterycache. Maar geen van de verstoptplaatsen lag dichterbij dan vijfhonderd meter bij de vindplaats. Beatrice leunde achterover. Zonder de kaart uit het oog te verliezen ging ze met de muis verder naar het oosten, verloor haar richtinggevoel en vergrootte de schaal zo dat ze half Salzburg kon zien. ‘*Your search exceeded 500 caches*,’ klaagde het programma.

‘Tuurlijk, joh.’ Ze schoof met de muis zo dat de kaart weer goed stond en zoomde verder in. Hier ongeveer moesten de bergkloven zijn. Kijk eens aan, vlak bij de plek waar zij en Florin de doos met de afgezaagde hand hadden gevonden lag zelfs een traditionele cache verstopt.

Beatrice las de beschrijving van de desbetreffende owner door en daarna de vondstmeldingen van succesvolle schatzoekers. De doos was verborgen in een holte onder een steen. Maar het griezeligste ding dat erin zat was kennelijk een loensend plastic spaarvarken.

Hoofdschuddend leunde Beatrice weer achterover in haar stoel. Wat had ze eigenlijk verwacht? Dat haar dader op internet sporen zou achterlaten?

Op goed geluk klikte ze door de profielen van gebruikers heen die hun naam op de pagina van de bergkloofcache hadden gezet. De meesten zou je aan de hand van hun gegevens hebben kunnen opsporen, velen hadden zelfs een foto van zichzelf op internet gezet – vaak midden in de natuur, glimlachend met een vieze plastic doos in hun hand. De foto van Nora Papenberg die een sneeuwpop maakte zou daartussen totaal niet zijn opgevalen.

Beatrice las aantekeningen en profielbeschrijvingen tot haar

ogen er pijn van deden. Stefan had de hele afgelopen nacht al op fora naar aanknopingspunten gezocht, naar een opvallend lid uit de omgeving – echt zoeken naar een speld in een hooiberg. Maar als de dader uit de wereld van de geocachers kwam, was het niet uitgesloten dat hij zich door een post zou verraden. In elk geval mocht je die mogelijkheid niet buiten beschouwing laten.

Beatrice verschoof de kaart op het beeldscherm nog een keer, klikte op het dichtstbijzijnde blauwe vraagteken dat ze kon vinden en vond een sudoku waarvan de oplossing je naar de juiste coördinaten moest leiden. Was dat het soort raadsel dat gebruikelijk was? Nog een blauw vraagteken onthulde slechts een enorme hoop aan elkaar geregen getallen waarin ze geen enkel systeem kon ontdekken. Mystery.

Ze onderdrukte een geeuw. ‘Best ingewikkeld, Elvira.’ De pluchen uil starde uit zijn gele glazen ogen in het niets.

Beatrice zocht verder en kwam een onlinewoordenboek tegen dat zich uitsluitend bezighield met geocaching. Een van de eerste aanwezige links leidde haar naar een lijst met afkortingen. Daarin stond ook TFTH, de groet die de owner zo sarcastisch onder zijn bericht had gezet. Perfect. Ze zou zich hier nog een beetje meer in inlezen en dan ging ze slapen. Met het gevoel eindelijk te mogen stoppen met werken, haalde Beatrice een glas wijn. Ze schoof haar notitieblok van zich af. Vandaag zouden er geen onthullingen meer volgen en ook geen briljante ideeën die vervolgens gevaar liepen door de wijn in de diepten van de donkerrode vergetelheid te worden gespoeld.

Ze nam een slokje uit haar glas. De afkorting BYOP betekende ‘*bring your own pen*’ en was vooral te vinden in caches die te klein waren om schrijfgerei te kunnen bevatten. De afkorting HCC stond voor ‘*hard core caching*’, JAFT voor ‘*just another fucking tree*’ en beschreef een ‘boomcache met touwtechniek’, wat dat ook maar mocht betekenen. Beatrice kneep haar ogen sa-

men om een lichte opkomende hoofdpijn te verdrijven. Ze zou zich nog veel, veel meer in de materie moeten verdiepen.

Vijf over halfelf. Ze geeuwde opnieuw en betrapte zichzelf op de wens de uil mee naar bed te nemen, haar gezicht tegen Elvira's pluchen lichaam te vlijen en... Tja, wat dan?

De schrille toon van de telefoon liet haar opschrikken. Ze schoot overeind uit haar stoel, rende dwars door de woonkamer en griste de hoorn zo ongeveer uit de houder. Waren de kinderen wakker geworden? Hopelijk niet. Als er zo laat nog werd gebeld, was er iets gebeurd. Nog een lijk, nog een lichaamsdeel...

Ze had overal rekening mee gehouden, behalve met een van Achims nachtelijke terroristische aanslagen.

Die gore klotzak.

'Geweldig dat je bereikbaar bent.' Zijn stem liep over van verachting. Zoals altijd. 'Morgen, halftwee, maar wees op tijd. En pak voor de kinderen ditmaal ten minste een jas in, en daarmee bedoel ik voor elk kind een. Mina heeft het de vorige keer verschrikkelijk koud gehad.'

Laat je niet provoceren. 'Natuurlijk. Morgen stipt om halftwee,' zei ze kortaf. 'Inclusief warme kleding. En je moet op dit tijdstip niet meer opbellen. De kinderen hebben niet alleen hun jas, maar ook voldoende slaap nodig.'

'Jij hoeft mij niet de les te lezen!'

Beatrice legde neer, als in een reflex. Nog iets wat hij tegen haar kon gebruiken. De aangename vermoeidheid van zonet was verdwenen, haar hart ging tekeer alsof ze kilometers had hardgelopen. Gelukkig hadden de kinderen zich nog niet gerookerd. Ze zette CacheWiki bij haar favorieten, schakelde de laptop uit, trok de telefoon uit het stopcontact, deed haar mobieltje uit en ging tandenpoetsen. Ze merkte ondertussen dat ze neuriede en wist aanvankelijk niet waar die sombere melodie vandaan kwam. Toen schoot het haar te binnen: het was het *Stabat Mater*.

‘Meneer Papenberg? Sorry dat ik u stoort, maar we hebben uw hulp nodig.’ Beatrice deed haar best in haar stem de juiste mengeling van medeleven en zakelijkheid te leggen. ‘Zou u ons een handschriftmonster van uw vrouw kunnen geven? Een brief, een dagboek – iets in die trant?’

‘Waarvoor?’ De man klonk intens moe.

‘We hebben een briefje dat misschien door uw vrouw is geschreven. De handschriften moeten door een deskundige vergeleken worden.’

Ze hoorde hem slikken en zijn best doen om zijn stem vast te laten klinken. ‘Een briefje? Zou ik dat mogen zien?’

‘Nee, jammer genoeg niet. Bepaalde informatie kunnen we zelfs niet ter inzage geven aan de familie. Nog niet.’

‘Dat begrijp ik,’ zei hij mat. ‘Weet u wat? Ik moet een paar dingen regelen, dan ben ik sowieso bij u in de buurt. Dan breng ik iets in haar handschrift langs.’

‘Geweldig. Heel erg bedankt!’

Florin was vanochtend door Hoffmann tot leider van het recherchebijstandsteam geocache benoemd, een naam waar Beatrice minutenlang lol om had gehad, zonder te kunnen zeggen waarom. Nu kwam hij de deur binnen, met Stefan in zijn kielzog, stralend over zijn hele ongeschoren gezicht. ‘Ik ben er nu officieel bij betrokken. Geef me een klus!’

‘Daar krijg je nog spijt van,’ zei Beatrice gespeeld serieus en ze duwde hem haar lijsten met koorzangers in de hand. ‘Bij sommigen ontbreken nog steeds de repetitietijden. Het is misschien goed om ook de woonadressen op te sporen van de zangers die we moeten ondervragen. Wie weet moet een van de koren zelfs komende zondag optreden, dan zou ik graag samen met jou de betreffende kerken aflopen.’

Stefan salueerde overdreven stram en was alweer op weg naar zijn kamer.

Goed dat hij zo gemotiveerd is, dacht Beatrice op de klok kij-

kend. Halftien, en ze had het gevoel alsof de werkdag al achter in plaats van voor haar lag. Ze had slecht geslapen en afwisselend van Achim en afgezaagde ledematen gedroomd. Daarna had ze wakker gelegen, en terwijl ze probeerde orde in haar gedachten rond de moordzaak te brengen was ze weer in slaap gevallen.

‘We moeten de mensen van Nora Papenbergs reclamebureau zo gauw mogelijk aan de tand voelen.’

Florin schoof haar een vel papier toe, een uitdraai van het impressum van de homepage van het reclamebureau.

‘Ik weet het, liefst vandaag nog. Zodra ik met Konrad Papenberg heb gesproken. Hij brengt me vandaag een handschriftmonster van zijn vrouw en ik moet hem dringend iets vragen.’ Ze veegde over haar ogen, te hard, want nu zat er mascara op de rug van haar hand.

‘Moeten we iemand van de anderen sturen? Stefan zou het kunnen doen en ook Sibylle zou...’

‘Nee.’ Ze hoorde de hardheid in haar eigen stem en probeerde die door een glimlach te verzachten. ‘Ik wil zelf met de mensen praten. Anders verlies ik het gevoel voor de zaak. Er zijn nu al te veel aanknopingspunten. Het lijk, de coördinaten. Dan de raadsels en tegelijkertijd delen van een tweede lijk, waarvan het bloed op de kledingstukken van het eerste te vinden is. De dingen hangen samen, maar op een niveau dat ik niet kan zien.’ Ze haalde diep adem. ‘Nog niet, bedoel ik.’ *En ik wil niet dat iemand onder mijn duiven gaat schieten.* Ze sprak het niet uit, ze wist dat Florin een aanhanger van teamwork en gezamenlijk brainstormen was. En dat was ook goed natuurlijk – voor hem dan. Maar Beatrice kon in het team niet nadenken. Dat moest ze alleen doen, eventueel met één iemand erbij. Als het er meer werden ervoer ze het als storend.

De zilver glanzende balpen die Florin tussen zijn vingers draaide, wierp lange reflecties op de muur. ‘Ik beschouw het

nog steeds als een mogelijkheid dat dit spoor als bezigheidstherapie in elkaar is gezet. Voor ons, om de mening van de owner te bevestigen dat de politie dom is.’

Beatrice zweeg en begon de op het bureau verspreid liggende stukken te sorteren. De foto met de hand, de week geworden huid omsloten door plasticfolie. Ze legde die rechts naast de foto van de rotsspleet waar ze de doos hadden gevonden. Schuin erboven de foto van het handgeschreven raadsel. Ze liet het allemaal op zich inwerken. Veranderde de volgorde, wachtte tot de foto’s haar een verhaal zouden vertellen, maar ze bleven zwijgen.

‘Ik zeg wel tegen Stefan dat hij met je mee moet gaan naar het reclamebureau,’ hoorde ze Florin zeggen.

‘Prima.’ Ze wierp een blik op de klok en wou dat ze de kinderen nu al kon afhalen van school en aan Achim kon overlaten. Dat zou dan tenminste een groen vinkje op het actielijstje voor vandaag zijn. ‘Trouwens,’ voegde ze er iets luider aan toe, ‘de nieuwe uil was een voltreffer. De kinderen vinden hem prachtig.’

‘Goed, dan heb ik ten minste een van mijn missies succesvol voltooid.’ Hij schoof zijn bureaustoel naar achteren en stond op. ‘Voor de volgende moet je maar duimen, ik moet namelijk naar Hoffmann om te bespreken wat we nu gaan doen. Tot zo.’

Konrad Papenberg verscheen iets voor tien en zag eruit alsof hij de afgelopen twee dagen vijf kilo was afgevallen. Beatrice nam hem mee naar een van de bespreekkamers. Ze verontschuldigde zich voor de muffe lucht en deed het kantelraam open.

‘Ik ben gisteren... Nora gaan identificeren.’ Voor elk woord leek Papenberg een nieuwe aanloop te moeten nemen. ‘Ze was het... en ze was het ook niet meer. Niet meer echt, begrijpt u dat? Geen mens. Alleen nog maar – een ding.’ Er ging een rilling door zijn lichaam, hij wendde zich af, haalde een papieren zakdoekje uit zijn broekzak en veegde zijn gezicht af.

Beatrice wachtte tot hij zichzelf weer onder controle had. 'Ik weet wat u bedoelt.' Dat was geen leugen. Ze had nog nooit gevonden dat doden eruitzagen alsof ze sliepen. Ze zagen eruit als een vreemde diersoort. Schrikbarend anders, zelfs als ze vredig waren ingeslapen.

Papenberg dwong zichzelf tot een glimlach. 'Bedankt. Het is me duidelijk dat dat voor u niets nieuws is.'

'Zo bedoelde ik het niet.' Beatrice zocht naar woorden. 'Je went er nooit aan, wist u dat? Het blijft erg, elke keer opnieuw.' Ze haperde. Viel ze de man nu lastig met haar eigen gevoeligheden? 'Ik vind het heel erg voor u, dat wilde ik eigenlijk tegen u zeggen.'

Hij knikte ineens, zonder Beatrice aan te kijken. 'Haar handschriftmonster,' mompelde hij en hij tilde zijn aktetas op tafel.

Een volgekrabbeld schrijfblok. Op ruim veertig bladzijden had Nora Papenberg met zichzelf gebrainstormd, ze had reclameslogans geprobeerd en weer verworpen en er commentaar tussen geschreven als *te tam, afgezaagd, saai of niet slecht, heeft potentie, dat wordt goed*.

Beatrice zou er twee maandsalarissen onder hebben durven verwedden dat het handschrift hetzelfde was als op het briefje in de cachedoos, maar het was niet professioneel om zo te denken. Voor ze het grafologische rapport in handen hadden, mochten ze niets als bewezen beschouwen.

'Dank u wel.' Ze legde haar beide handen op het schrijfblok. 'Dat krijgt u natuurlijk terug als we het niet meer nodig hebben.'

De man tegenover haar staaarde in het niets. 'Uw collega heeft mij gisteren verhoord. Hij wilde een alibi van me, voor de nacht waarin...' Met de vingers van zijn rechter- masseerde hij die van zijn linkerhand. 'Ik heb geen alibi.' Nu keek hij Beatrice recht aan. 'Zijn er veel mensen die voor misdrijven die tussen twee en vier uur 's nachts zijn gepleegd een alibi kunnen geven?'

'Nee.'

‘Ik heb haar niet...’

‘We moeten het vragen, het is een vast onderdeel van het onderzoek.’ Beatrice deed haar best warmte in haar glimlach te leggen. ‘Ik zou graag nog iets anders willen weten – maakt u zich geen zorgen, dat heeft niet direct met u te maken.’ Ze veegde met haar vingertoppen over het notitieblok, voelde de zwierige lijnen die de balpen van Nora Papenberg had achtergelaten. ‘Uw vrouw bracht toch veel tijd in de buitenlucht door? Was geocaching misschien ook een hobby van haar?’

Op het gezicht van Konrad Papenberg was verbazing te lezen. ‘Geo – wat?’

Ze zat er dus naast. ‘Geocaching,’ herhaalde Beatrice ontmoedig. ‘Een soort schat zoeken waarbij je een gps-apparaat gebruikt en met coördinaten werkt...’ Ze bleef hem aankijken, maar het laatste woord ontlokte hem geen enkele reactie.

‘Klopt, daar heb ik weleens van gehoord,’ zei Papenberg mat. ‘En dat... klinkt als iets wat Nora leuk zou kunnen vinden.’ Hij slikte. Keek naar het plafond om opkomende tranen weg te knippen. ‘Maar dat hebben we nooit gedaan. Er... zijn zo veel dingen die we nooit hebben gedaan.’

Beatrice gaf hem een papieren zakdoekje en wachtte tot hij zichzelf weer onder controle had.

‘Hoelang bent u getrouwd geweest?’

‘Nog maar twee jaar, we kenden elkaar drie jaar. Volgende week zijn – zouden we twee jaar getrouwd zijn geweest.’

‘Het spijt me echt verschrikkelijk.’ Ze stond op en schoof haar stoel naar achteren. ‘We zullen alles doen om de moordenaar van uw vrouw te vinden.’ Ze meende het serieus en toch klonk het als een holle frase. ‘Als u nog iets te binnen schiet waarvan u denkt dat wij het zouden kunnen gebruiken, moet u echt contact opnemen.’

Konrad Papenberg knikte afwezig. Hij liet zich door Beatrice naar de deur brengen, wilde haar de hand schudden en merkte

toen pas dat hij in zijn rechterhand het verfrommelde zakdoekje hield. Alsof die ontdekking alles nog erger maakte, leunde hij tegen de muur en sloot zijn ogen. 'Ik wil het zo graag begrijpen,' fluisterde hij. 'Snapt u dat?'

'Heel goed zelfs,' antwoordde Beatrice. 'We geven het niet op, dat beloof ik.'

Ze zag dat hij buiten op straat naar zijn auto, een groene Mazda, liep, die hij met één wiel op de stoeprand had geparkeerd. Zijn houding veranderde niet, zoals vaak wel gebeurde bij mensen als ze het politiebureau verlieten en zich niet meer bespied waanden.

Beatrice wendde zich af en ging terug naar haar kantoor, haar notitieblok stevig onder haar arm geklemd. Florin was kennelijk nog in bespreking met Hoffmann. Hij had zijn mobieltje op zijn bureau laten liggen. Een lichtdiode onder het display knipperde en gaf aan dat hij een telefoontje had gemist of dat er een sms'je was binnengekomen.

Nee, ze ging niet controleren wat de oorzaak van het knippen was. In geen geval. Hoe haalde ze het in haar hoofd? Dat kwam kennelijk doordat ze te weinig slaap had gehad.

Ze riep haar contactenlijst op de computer op en toetste het telefoonnummer van de deskundige in.

'Juliane Heilig.'

'Met Beatrice Kasparij, van de recherche. Ik heb een grafologisch rapport nodig, een handschriftvergelijking. Kan ik u de documenten faxen?'

'Natuurlijk. Wat wilt u precies weten?'

'Of de stukjes tekst door dezelfde persoon zijn geschreven.'

'Graag. Hoe dringend is het?'

'Begin volgende week zou geweldig zijn. Maar als u me vandaag nog zou kunnen meedelen wat uw eerste indruk is – vrijblijvend natuurlijk –, dan zou dat me enorm helpen.'

Een korte pauze. 'Ik zal kijken wat ik kan doen.'

Beatrice bekeek afwisselend het vrolijke gekrabbel op het blok en de uitgeprinte foto van het briefje in de cache. 'Heel waarschijnlijk is een van de handschriftmonsters onder grote stress geschreven. In een extreme situatie.'

'Goed om te weten, bedankt.' Heilig gaf haar faxnummer en Beatrice verzond de documenten. Ze zat nog maar net weer achter haar bureau toen Stefan kwam binnenvallen.

'Ik heb van bijna alle koren de volgende repetitiedata, dat was enorm veel werk.' Hij keek Beatrice verwachtingsvol aan, wat haar eraan herinnerde dat ze goedkeurend moest knikken. 'Fantastisch.'

'Dank je. Drie koren zingen zondag – twee tijdens een gewone mis, een bij een bruiloft. Als we het handig plannen, kunnen we ze alle drie aflopen.' Hij gaf haar een briefje waarop de namen van de betreffende koren, de begintijden van de missen, de kerken en de adressen genoteerd stonden.

'Goed werk, Stefan. Dat meen ik, je helpt ons erg.'

Hij straalde. 'Ik ga nu verder bellen. Het zou toch een lachertje zijn als we de koorlijst vandaag niet klaar zouden kunnen krijgen.'

Bij het verlaten van de kamer botste hij bijna tegen Florin op, die met een gezicht als een donderwolk de kamer binnen stormde.

'Onprettig nieuws?' informeerde Beatrice.

'Nee. Alleen Hoffmanns gebruikelijke achtervolgingswaan-zin. De pers zit hem op zijn nek en hij wil de journalisten graag meer informatie geven dan goed voor ons is.' Florin plofte neer op zijn draaistoel en wierp een snelle blik op de klok aan de muur. 'Het bevalt hem niet dat we hem niet meteen hebben geïnformeerd, zodat hij de plaats delict kon inspecteren.'

Dat was niets nieuws. 'Dat hebben we immers geprobeerd.'

'Ja, zeker, maar hij is van mening dat dat niet erg zorgvuldig is gebeurd. Hoe dan ook, hij is pissig en slaat om zich heen. Hij wil

dat we de echtgenoot harder aanpakken. Laten we hopen dat hij dit weekend een beetje tot rust komt, anders blijft hij zich ertegenaan bemoeien.’

Halfelf. Beatrice probeerde voor de derde keer dr. Vogt op het forensisch instituut te bereiken, zonder resultaat. Dan maar op zijn mobiele nummer. Tegen haar verwachting in lukte het.

‘Geen tijd,’ zei Vogt in plaats van een begroeting.

‘Dat is jammer. Maar toch heb ik wat informatie nodig als ik het rapport voor het weekend niet kan krijgen.’

‘Het rapport-Papenberg?’

‘Nee, dat over de afgezaagde hand. Als ik moet uitzoeken van wie die is geweest, heb ik aanknopingspunten nodig.’

De patholoog-anatoom zuchtte. ‘Ik heb u niet veel te bieden. Het is de hand van een man, maar ik kan met de beste wil van de wereld niet zeggen hoe hij aan zijn eind is gekomen. Door het sealen in plastic is het ontbindingsproces sterk vertraagd, de hand is niet aangetast door maden, niets van dien aard.’

‘Ik begrijp het.’

‘De leeftijd van het slachtoffer is ook lastig te schatten. Ik zou zeggen ergens tussen de vijfendertig en de vijftig. Hij heeft bloedgroep o positief.’

‘Heeft u al vingerafdrukken genomen?’

Vogt schraapte zijn keel. ‘Natuurlijk. Die gegevens worden u vandaag nog doorgegeven. Bovendien moet de man lang een ring hebben gedragen, aan de vierde vinger is een ringafdruk te zien. Ik gok een trouwring. Als ik mijn interpretatie zou moeten geven, zou ik zeggen dat hij een minnares heeft ontmoet en hem af had gedaan, of dat hij kortgeleden is gescheiden.’

De mogelijkheid dat de daad uit jaloezie was gepleegd schoof op Beatrices lijst met moordmotieven weer een stuk omhoog. ‘Dank u. En het rapport...’

‘..krijgt u zo snel mogelijk. Dat spreekt toch vanzelf.’

Tussen de vijfendertig en vijftig jaar oud. Ontmoedigd zocht Beatrice de gegevens door van vermiste mannelijke personen en breidde haar zoektocht uit naar het hele land. De laatste week waren er drie aangiftes gedaan, maar de betrokken personen waren ofwel ouder of duidelijk jonger. Miste niemand de man van wie de hand was?

Ze liep de overige beschrijvingen door, de ene na de andere, op zoek naar mogelijke connecties met Nora Papenberg, naar verwante beroepen. Sinds ze de vorige keer op de klok had gekeken was er twee uur verstreken. Verdorie! Ze sprong op, rukte haar tas van de stoelleuning en was al bij de deur. Het zou verdomme weer net op het nippertje zijn.

‘Florin?’ riep ze over haar schouder. ‘Prettig weekend, leg wat je niet meer redt maar op mijn bureau. En veel plezier met Anneke!’

Het verkeer was druk, zoals altijd op vrijdagmiddag, en toen Beatrice eindelijk bij de school aankwam zag ze al van verre dat Mina en Jakob op een bank voor de ingang zaten te wachten. Mina maakte allerlei gebaren voor Jakobs neus, kennelijk gaf ze hem een opvoedkundige preek.

‘Je bent te laat,’ zei ze verwijtend terwijl ze instapte.

‘Weet ik, het spijt me. Hebben jullie een leuke dag gehad?’

‘We hebben een letterketting gemaakt,’ kraaide Jakob vrolijk. ‘Weet je wat mijn lievelingsletter is?’

‘Hm. De J?’

‘Nee, de X. Iiiiix.’

‘En jij, Mina?’

‘Ging wel. Kunnen we niet wat sneller rijden?’

Thuis stortte Mina zich meteen op haar tas, die al half ingepakt in de slaapkamer stond, en propte er twee badpakken in, terwijl Beatrice in een pan de olie voor de vissticks verhitte, Jakobs mededelingenschrift op rampmeldingen controleerde en de bagage van de kinderen aanvulde met jassen, regenbroeken, elk een trui en een extra paar schoenen.

‘Heeft papa al tandenborstels voor jullie gekocht?’

‘Ja, die van mij is groen en er staat een auto op,’ riep Jakob.
‘Mag ik televisiekijken?’

‘Nee. Wel eten. Straks.’

De bevroren vissticks sisten toen ze ze in de olie legde. Nog een kwartier. Ze was vast iets vergeten – jeetje, de pyjama’s.

‘Niemand te dicht bij het fornuis,’ commandeerde ze. Daarna liep ze naar de kast en trok de pyjama’s eruit.

Haar mobieltje op het aanrecht trilde en liet de eerste maten van het refrein van ‘Message in a Bottle’ horen, maar dan aangepast aan de toepassing:

I'll send an sms to the world

I'll send an sms to the world

I hope that someone gets my

I hope that someone gets my

I hope that someone gets my

Message in a bottle.

Als er een beschermheilige voor alleenstaande moeders was, stond Achim in de file en kwam hij te laat. Beatrice stopte de pyjama’s in de tassen en pakte het mobieltje, terwijl ze met haar andere hand een vork uit de bestekla haalde om de vissticks om te keren. Ze waren bruin, niet zwart. Prima.

‘Jullie kunnen aan tafel gaan zitten!’ riep ze in de richting van de kinderslaapkamer, voor ze haar vingers aan een keukenhanddoek afveegde en op de menuknop van haar mobieltje drukte. Een nieuw bericht. Openen.

Een nummer dat ze niet kende; de tekst bestond uit één woord.

Langzaam.